

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 103

Ple del Parlament

Sessió 49, primera reunió, dimarts 21 de març de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre el model residencial 300-00304/13	4
Interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies 300-00301/13	12
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme 300-00300/13	18
Interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional 300-00303/13	25
Interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais 300-00308/13	32
Interpel·lació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva 300-00305/13	40
Interpel·lació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme 300-00307/13	48

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 49.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Femines, el conseller d'Educació i el conseller de Drets Socials.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2023 (tram. 231-00003/13). Mesa Ampliada. Designació.
4. Decret llei 1/2023, del 28 de febrer, pel qual s'estableixen mesures extraordinàries i urgents per a fer front a la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya (tram. 203-00036/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 524, 5).
5. Proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme (tram. 202-00059/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 488, 9).
6. Proposició de llei de la gent gran (tram. 202-00054/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 457, 44).
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per diverses entitats (tram. 252-00020/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el model residencial (tram. 300-00304/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies (tram. 300-00301/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme (tram. 300-00300/13). Eulàlia Reguant i Cura, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'acció institucional (tram. 300-00303/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00308/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva (tram. 300-00305/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme (tram. 300-00307/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre els reptes i oportunitats del Camp de Tarragona (tram. 300-00302/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 300-00306/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria d'universitats (tram. 302-00260/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de cossos i forces de seguretat (tram. 302-00261/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el període de sequera (tram. 302-00262/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de dones (tram. 302-00263/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions d'equitat menstrual (tram. 302-00267/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a les comarques del Garraf i el Baix Penedès (tram. 302-00264/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat i el servei a les persones al Baix Llobregat (tram. 302-00265/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del nou curs escolar (tram. 302-00266/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de triar escola lliurement (tram. 302-00268/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació educativa i la preinscripció escolar (tram. 302-00269/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, bona tarda a totes i a tots.

Comencem la sessió informant que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier de ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, tal com apareix en el primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 433 víctimes mortes i desaparegudes de la Mediterrània.

Els faig avinent que un diputat ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre el model residencial

300-00304/13

Doncs continuem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model residencial; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la, té la paraula el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, bon dia. El primer dia que va comparèixer a la Comissió de Drets Socials al Parlament per explicar quina era la seva acció de govern, com a portaveu del grup de l'oposició li vaig demanar prudència. Ens ha decebut.

Sobta molt que una persona amb la seva experiència política hagi protagonitzat un dels episodis més vergonyants dels darrers anys pel que fa al compromís social del Govern de la Generalitat. Participar d'un acte polític i llançar el missatge que, només

si Esquerra Republicana és decisiva a Santa Coloma de Gramenet, la ciutat gaudirà d'una segona residència pública, és d'una manca de respecte institucional i una manca de respecte als ciutadans i ciutadanes de Santa Coloma de Gramenet per part de vostè.

Vostè, com a conseller, s'ha posat al servei d'un partit polític en una actitud sectària i partidista absolutament intolerable. Ni ha demanat perdó ni ha comparegut encara en aquest Parlament. La resta de grups parlamentaris hem aprovat la seva compareixença al Parlament de Catalunya amb una àmplia majoria, a excepció del vot contrari d'Esquerra Republicana.

Repassem els fets. Tuit d'Esquerra Republicana a Santa Coloma –inequívoc–: «El cap de llista d'Esquerra i el conseller de Drets Socials acorden la segona residència pública a Santa Coloma de Gramenet si els republicans som decisius en el pròxim mandat.» El tuit va acompanyat d'un vídeo on vostè diu: «Sabem que Santa Coloma necessita una segona residència.» I tant! Des de, l'any 2012, la seva alcaldessa, la Núria Parlon, també diferents entitats socials, la plataforma SOS Gent Gran, inclús jo mateix com a diputat al Parlament de Catalunya, a tots els consellers i consellesres d'aquest Govern els hem expressat la necessitat d'una segona residència pública a Santa Coloma de Gramenet. I vostè reconeix qmue és necessària.

Llavors, per què no va acceptar el seu Govern l'esmena que el meu grup parlamentari va presentar en l'acord de pressupostos per tirar-la endavant? Ara ja ho sabem. Només tres dies després de l'aprovació de pressupostos i de dir que no a la nostra esmena, prometia la residència al costat del candidat d'Esquerra Republicana a Santa Coloma. Lleig, molt lleig, conseller. És així com utilitza vostè l'honorable càrrec de conseller de la Generalitat? On són els criteris tècnics? O la cosa va en funció del color polític de qui governa? És aquesta la manera que tindrà el Govern de reparar residències?

És més, vostè coneixia l'interès de l'ajuntament en la construcció d'aquesta nova residència, i la seva alcaldessa li va demanar dos cops una reunió abans dels fets ocorreguts, i vostè les va anullar. No va ser fins després de la seva presència a Santa Coloma i després de la polèmica suscitada que es va veure amb l'alcaldessa. El conseller de Drets Socials va menystenir l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i va decidir guardar-se el tema de la residència per a un acte polític, per fer precampanya electoral.

És tot un despropòsit molt greu del que vostè ha respost als mitjans que «se m'escapa d'on pot venir la polèmica». Li demano que ens tingui respecte. No se li escapa, senyor conseller. Ho sap perfectament. Vostè va participar del xou partidista de la precampanya electoral en qualitat de conseller de la Generalitat de Catalunya. Si no, en qualitat de què va en aquell acte? En qualitat de militant d'Esquerra Republicana, que no és? En qualitat de ciutadà de Santa Coloma?

El vídeo que acompanya el tuit diu: «Cal que l'ajuntament tingui la voluntat de construir-la.» Miri, conseller, ja n'hi ha prou de carregar sobre les esquenes dels ajuntaments la construcció d'equipaments que són responsabilitat seva, competència seva i que han de pagar vostès. (*Alguns aplaudiments.*) Ja n'hi ha prou de carregar sobre les esquenes dels ajuntaments equipaments que són seus i que han de pagar vostès.

I aquest és un element que va més enllà de Santa Coloma. Esquerra, que tant s'omple la boca de donar lliçons d'esquerra, no ha gastat ni un sol euro en els darrers deu anys en la construcció d'una residència pública a Catalunya. Zero. S'ha de tenir barra per anar prometent residències que després vostès no paguen.

Des de fa anys hi ha desenes de terrenys cedits pels ajuntaments a la Generalitat per construir residències o centres educatius arreu del territori i no han posat ni un totxo. Només per citar-ne algunes de les desenes de poblacions que venen a la Comissió de Drets Socials a demanar la construcció de residències: Lleida, Barberà del Vallès, Badia del Vallès, la Seu d'Urgell o les nou residències pendents de la ciutat de Barcelona.

A Catalunya hi ha molts ajuntaments que s'han vist obligats a construir residències o centres de dia, després d'anys sense que vostès posessin ni un euro, per atendre les necessitats de la seva ciutadania, per atendre les necessitats que tenen de recursos residencials els ciutadans i ciutadanes de cadascuna de les seves ciutats. I, quan s'han construït aquestes residències, en molts casos estan buides –buides–, perquè no s'han concertat les places. Es calcula que hi ha cinc mil places de residència i cinc mil places de centre de dia a Catalunya buides, i disset mil persones en llista d'espera. Deu anys sense construir i gairebé sense concertar. Les projectades ara seran gràcies als fons Next Generation, no a fons propis. I, quan concerten, ho fan amb tarifes per sota del cost real de la plaça residencial.

Ara té, el pressupost que hem acordat, 4.500 noves places de residències per posar-les en marxa. Però, amb aquesta política de demanar als altres que paguin la seva festa, vostè està condemnat la immensa majoria de poblacions mitjanes i petites a no tenir mai una residència pública, perquè haurien de destinar entre el vuitanta, el noranta o el cent per cent del seu pressupost d'inversió en construir un equipament que no els hi pertoca, que els hi pertoca a vostès. I, per tant, deixen un munt de gent, de persones, sense els serveis als que tenen accés, com pot ser –tan prioritari– una residència pública.

És vergonyós. Ni acords amb el món local, ni convenis, ni històries. És un xantatge i una deixadesa de les seves funcions. És aquesta la revolució per posar les polítiques socials en l'àmbit del segle XXI a la que vostè feia referència aquest cap de setmana en un article a *El Punt Avui*? Portem molts anys de retòrica i de fets, i de pocs fets, conseller. I només amb la retòrica no es governa.

Un govern ha de governar per a tots i per a totes. I quan un conseller té la iniciativa o té alguna proposta per a una ciutat, des del punt de vista dels àmbits residencials, amb qui ha de parlar és amb qui ostenta la representativitat de la ciutadania, que és l'alcalde o l'alcaldeessa i no amb el candidat polític de torn. El seu model residencial és obligar els altres a fer el que és competència seva. Per no tenir, no tenim ni programació d'on ni quantes places obrirem al país. No sabem ni quan, ni on, ni quines són les necessitats des de l'any 2018. Aquest és el compromís del Govern d'Esquerra Republicana davant la gent gran i de les persones amb discapacitat? Ni una simple programació.

Si la Generalitat de Catalunya no té diners per fer residències és responsabilitat seva. No és dels ajuntaments. I si no han posat en marxa una partida per fer-les possibles és perquè consideren que no és una prioritat. No hi ha més. Tingui llavors la decència de dir a la ciutadania, des del Parlament, que Esquerra Republicana no ha posat ni posarà un sol euro en el pressupost propi, en la construcció de residències a Catalunya i que, tot i reconèixer que a Santa Coloma de Gramenet fa falta una segona residència pública, que no la farà.

I com probablement això no ho farà, doncs el convido a fer un exercici de responsabilitat política que eviti que hàgim de recórrer a altres escenaris. No descartem res, ni demanar la seva dimissió, ni la seva reprovació, ni cap dels escenaris si vostè no assumeix la seva responsabilitat.

Vostè ha afirmat que la segona residència és necessària. Faci-la, faci una modificació de crèdit. Hi ha mecanismes per fer-ho si hi ha voluntat política. D'on traurà els diners no és cosa meua ni de l'ajuntament; es seva. És vostè, el conseller. Sigui quin sigui el resultat de les pròximes eleccions municipals, comprometi's aquí al Parlament, a construir una residència pública i faci-ho per escrit a qui ostenta la representativitat institucional de la ciutat a Santa Coloma de Gramenet, que és la seva alcaldessa. Ha de construir-la, senyor conseller, i ha de demanar perdó per posar el seu càrrec a disposició d'un partit polític.

No fer-ho refermarà el que hem observat en els darrers mesos. I és que vostè i el Govern d'Esquerra Republicana s'han convertit en el comitè de campanya d'esquerra a les pròximes eleccions municipals. I aquells que respectem les institucions no

ho podem permetre. Promeses d'execució d'equipaments en funció de qui governa, fotos al costat de candidats condicionant els serveis que són determinants per al conjunt de la ciutadania; alguns, en funció de qui guanyi les eleccions o si són determinants o no en els ajuntaments. Ni un sol criteri tècnic fixat.

Conseller, aquest no ha estat un error qualsevol. Ha estat una acció clarament premeditada. Ni la seva actitud ni la del president de la Generalitat pot ser deixar passar la tempesta, perquè ni plou ni plourà. Ni el seu nerviosisme electoral ni el menysteniment cap a les institucions del país farà que nosaltres callem. No normalitzarem que un conseller, que un govern, jugui amb les necessitats socials del país. Tot i ser el Govern més dèbil que mai ha tingut Catalunya, tenen la responsabilitat de governar. Construeixi la residència pública a Santa Coloma de Gramenet, programi les pendents a la resta del territori i demani perdó, senyor conseller.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si vol, parlem seriosament de residències i, si vol, parlem seriosament del finançament de les polítiques d'atenció a la dependència. Perquè vostè, des de la tribuna, ha fet algunes afirmacions –si em permet, senyor Moreno, des del respecte que li tinc– frívols. És a dir, no s'hi val que el portaveu del Grup Socialistes en polítiques socials despatxi lleugerament que no li importa d'on traiem els diners per fer residències.

Perquè, és clar, quan resulta que Espanya –i hem de fer-ho en termes espanyols, perquè no gestionem el cent per cent del nostre PIB– inverteix en dependència el 0,9 per cent del seu PIB –la mitjana de la Unió Europea està a l'1,9; Alemanya i França inverteixen el 2,3 i el 2,4; els països escandinaus inverteixen el tres per cent–, que a l'Estat espanyol hi hagin llistes d'espera, que hi hagin dificultats per als governs autonòmics per fer residències, que els salaris dels treballadors d'aquest sector no siguin els que toquen, forma part de l'infrafinançament de l'Estat espanyol en matèria de dependència. I a vostè no li importa. *(Aplaudiments.)*

Però, a més a més –però, a més a més–, si m'ho permet, i si parlem seriosament de les coses, si vostè obvia que entre el 2007, quan entra en vigor la llei de la dependència, i el 2021 a Catalunya s'han invertit 18.000 milions d'euros en suports i serveis, i infraestructures a part, en atenció a la dependència, dels quals 3.000 milions d'euros copagaments dels ciutadans catalans, 3.000 milions d'euros aportacions finalistes de l'Estat i 12.000 milions d'euros aportacions de la Generalitat..., home, escolti... Vostè creu que és sostenible, que en el finançament del règim comú, la Generalitat de Catalunya estigui en condicions d'afrontar el repte de la política de la dependència de manera seriosa? Vostès van configurar, el 2006, una llei de la dependència que no va garantir la seva sostenibilitat financera i n'estem pagant les conseqüències.

Vostès saben dissenyar lleis, però no saben mobilitzar els recursos que aquestes lleis necessiten per ser implementades. I escolti, i a mi m'agradaria tindre capítol VI, capítol d'inversions del Departament de Drets Socials. Sí, sí, m'agradaria tindre'l. Estaria encantat de tindre'l. El que passa, que vostè, fixi's, en les converses que va tindre el Govern amb vostè, vostè, de manera legítima, va concentrar els seus esforços en la puja de tarifes. I està bé. I ens hem posat d'acord en la puja de tarifes. Però vostè no va reclamar un capítol d'inversions com demana per al departament. Vostè va buscar dos, tres, quatre residències, entre elles la de Santa Coloma de Gramenet, i ens demanava que construïssim aquestes residències.

Jo el convido –jo el convido– a que treballem conjuntament per tindre un capítol d'inversions per a fer residències construïdes des de la Generalitat de Catalunya, si Madrid ens garanteix els recursos adequats. Perquè vostè no pot pretendre que afrontem el problema de les llistes d'espera, augmentem les ràtios –que era una altra

qüestió que ens plantejava–, que siguem capaços de fer una política d'obres amb les transferències que l'Estat ens re...

Escolti, ara estem a punt de tancar un acord amb l'Estat pel que es denomina el pla de transformació. Sap quants diners segurament ens transferirà l'Estat per transformar el model d'atenció a les residències? Vint-i-vuit milions d'euros.

Per tant, senyor Moreno, si vol tindre una discussió seriosa sobre la dependència, discutim sobre el model de finançament. I siguem conscients d'una altra qüestió –i que jo a la cambra ho he traslladat en distintes ocasions–: afrontem el principal repte que té plantejat aquest país en termes socials, que és l'envelliment de la nostra societat. I el sistema de finançament de l'atenció a la dependència, tal com ara està configurat, no ens permet afrontar seriosament aquest repte. Jo el convido que ens ajudi a fer front davant del Govern de l'Estat en aquesta matèria. I he anat al País Valencià i m'he reunit amb la Generalitat Valenciana per parlar d'aquestes qüestions. I he anat en el Govern de les Illes Balears i m'he reunit per parlar d'aquestes qüestions. Sense un canvi del sistema de finançament de l'atenció a la dependència, les polítiques que vostè vol fer no es podran abordar.

I vostè reclama planificació. I sí, sí, miri, en el curt termini, estem preparant la planificació de les dos mil places que ens hem compromès a treure. En uns casos, aquestes places es forniran a través de convenis interadministratius amb els ajuntaments, quan aquell equipament construït per l'ajuntament..., l'ajuntament opta que sigui gestionat per una empresa com Sumar o pel Consorci d'Acció Social. Vam estar fa pocs dies en un altre ajuntament –no del color d'Esquerra Republicana; Sant Pere de Ribes, per exemple– parlant-ne amb la seva alcaldessa. Ho hem posat en marxa, hem anunciat la planificació de les 330 places del SAIAR, que les vam presentar aquest dissabte a Cubelles. I jo espero que en la compareixença que tindrà a finals del mes d'abril, amb relació a aquesta qüestió de la que em parla vostè, puguem compartir aquesta planificació.

Però és que la planificació no només ha de ser la planificació en el curt termini, que és la que estem fent ara, sinó que estic d'acord amb vostè, sí, sí. Aquí la planificació es va esgotar el 2018, i necessitem una planificació a llarg termini. I jo l'hi puc dir... –i espero trobar-lo, eh?–, però és que jo diria que en els darrers vint anys –i vostès en els darrers vint anys també han governat– no he trobat un instrument de planificació d'equipaments socials. I si el té, me'l passa –si el té, me'l passa. Si el té..., no, no, si el té, me'l passa –si el té, me'l passa. Aquest país no té avui un instrument de planificació d'infraestructures. Clar, el conseller no pot anar dient: «Efectivament, jo estic d'acord amb vostè.» Jo no puc anar dient «faré una residència aquí i faré una residència allà» –per sort! Jo el que faig és dir: escolti, si un ajuntament té la iniciativa, com la tenen la major part dels ajuntaments d'aquest país, de, amb recursos propis, invertir per fer un centre de dia o per fer una residència, el Govern, al seu costat per ajudar-los, i a concertar o a conveniar. I ho farem ara. Entre altres coses, perquè, gràcies al pressupost que tenim, podem fer-ho. El 2022 no em consta que es fes cap procés de concertació de convenis amb el món municipal –jo diria que el 20 tampoc.

Per tant, jo espero tindre enllestida la planificació a curt durant les properes setmanes i, d'aquí a la tornada de vacances d'estiu, tindre establerta la planificació a mitjà. Que és una planificació que, a més a més, no només ha d'estar orientada a crear aquests recursos, sinó que ha de ser també una política orientada a la transformació dels serveis. Perquè, clar, senyor Moreno, aquí també el debat de la covid ens ha ensenyat algunes coses, no?: que el model de residències que avui tenim no és el model que necessitem per afrontar els reptes que la covid ens planteja i, sobre tot, els reptes de l'exigència de les famílies i de les persones d'envellir a casa seva. I, per tant, necessitem no només recursos per augmentar les tarifes, no només recursos per afrontar la llista d'espera, no només recursos per construir més equipaments, sinó que necessitem també recursos per transformar els equipaments que necessitem.

I, miri, ahir ens reuníem amb la gent de Sumar, iniciativa pública encapçalada per la Diputació de Girona, justament per compartir la transformació del model. Sumar està fent models de residències que ens interessa que es puguin estendre al conjunt del país. És més, amb els Next Generation, efectivament, haurem fet les tres primeres residències públiques que s'han construït en els darrers quinze anys; efectivament, en els darrers quinze anys, les tres primeres residències públiques: Terrassa, Sabadell i Barcelona. I amb els Next Generation, efectivament, finançarem iniciatives d'ajuntaments, de consells comarcals, d'entitats del tercer sector, per una quantitat important –més de 125 milions d'euros– que ens permetrà construir nous equipaments.

Ens agradaria fer-ho amb capítol 6 d'inversió? És clar que ens agradaria –és clar que ens agradaria–, però els recursos avui no els té la Generalitat de Catalunya. Miri, si som capaços de construir un pressupost per al 24, valdria la pena que ens poséssim d'acord per construir un capítol 6, un capítol d'inversions potent per al Departament de Drets Socials.

Per tant, senyor Moreno, jo el convido a que parlem seriosament de les qüestions, que entrem a fons a les matèries, que no pretenguem convertir l'anècdota en categoria i siguem capaços de construir la política i l'atenció a la dependència que aquest país necessita.

Aquest departament col·labora amb tots els ajuntaments, tinguin el color polític que tinguin. En aquests cinc mesos i escaig que porto, he tingut el goig de reunir-me amb alcaldes de tots els colors polítics, i amb tots hem establert fórmules de lleialtat institucional, de respecte mutu, de col·laboració i de cooperació. Ho hem fet i ho continuarem fent. Jo el convido que sigui en aquesta banda, en aquesta banda de la cooperació entre les institucions i amb l'exigència a Madrid del finançament just i sostenible que necessitem per afrontar els reptes de l'envelliment de la nostra societat. Estic segur que el país li agrairà que dediqui els seus esforços en aquesta direcció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Conseller, el que és frívol és anar a prometre residències a un candidat d'un partit polític; això sí que és frívol. (*Aplaudiments.*) Ha de ser conscient, vostè, de què és el que representa: vostè és el conseller de tots i totes les catalanes i els catalans. Vostè no pot fer el que va fer l'altre dia. No s'amagui. Va ser un error. S'ha equivocat –s'ha equivocat. Digues-ho. Ja està. I posi-hi remei –i posi-hi remei!–: construeixi la residència. Construeixi aquelles residències que demana la ciutadania i demani perdó.

Miri, parlava vostè del debat aquest que hem de tenir sobre la dependència. Quan vulgui. Miri, el debat de la dependència també en els pressupostos va tenir el seu protagonisme. Nosaltres demanàvem un set per cent d'increment de les tarifes en dependència; ens va costar que vostès arribessin al quatre. I això farà que la gent que treballa a les residències continuï tenint sous precaris.

Vostès no van voler sentir a parlar de les ràtios, perquè hi hagi més mans que cuidin la gent. Aquest és el seu compromís amb la dependència? Per cert, llei de la dependència que vostè va votar en contra –que vostè va votar en contra. (*Aplaudiments.*) Aquella que tant reclama –aquella que tant reclama–, vostè la va votar en contra.

Cada any hi han 200 milions d'euros més que passen del Govern de l'Estat a la Generalitat de Catalunya –cada any. Mentre a València –que també jo hi he anat–, escurçant els terminis i els procediments administratius, han aconseguit retallar la llista d'espera en un quaranta per cent en només un any, aquí, amb 200 milions d'euros més, no només l'hem retallat, sinó que s'incrementa. I, per tant, és una qüestió de la gestió (*aplaudiments*) del propi Govern de la Generalitat.

Nosaltres vam proposar unes quantes residències als pressupostos. Efectivament, cap ni una –perquè vostès ens van dir que no construïrien residències– va arribar a bon port. Quantes en van proposar vostès? Quantes en van proposar vostès? Cap ni una. El capítol 6 és responsabilitat seva, no és responsabilitat del primer partit de l'oposició, és de qui governa.

I nosaltres, escolti'm, en la consecució dels drets de la ciutadania a Catalunya, des del punt de vista de dependència o des del punt de vista d'equipaments residencials, cap lliçó. Si han estat els nostres alcaldes i els de molts altres colors polítics, que són els que han fet les residències! Si vostès no hi eren! Si han construït residències que estan buides! I ara ens reclama a nosaltres responsabilitat? La tindrem, amb molt de gust, quan siguem capaços de governar aquest país, i no queda molt (*aplaudiments*) –i no queda molt.

Quan vostè reclama finançament per part de l'Estat, jo li demano que s'apliqui el mateix tema en el suport als ajuntaments. Quantes coses paguen els ajuntaments que no els hi toca? D'aquestes, vostès en parlen bastant poc –bastant poc. I, per tant, corresponsabilitat d'un lloc i de l'altre. Si vostè és capaç de pagar als ajuntaments allò que estan pagant amb fons propis dels ciutadans i ciutadanes, nosaltres també ens hi posarem, com ens hi estem posant, en la millora del finançament.

Per cert, alguns que demanaven la independència jo crec que és molt millor que ara es posin al costat d'un nou sistema de finançament autonòmic. Jo crec que hem fet un pas endavant. I en aquest debat ens hi trobarem –i en aquest debat ens hi trobarem.

Miri, si vol parlar d'envelliment de la població, demà a les tres trenta el Grup Parlamentari Socialistes presenta la llei de la gent gran de Catalunya, la primera al país. Per tant, compromisos amb la gent gran i amb els serveis residencials, els justos.

Escolti'm, instruments de planificació. Els instruments de planificació estan fets i es van acabar l'any 2018. Si els va fer el seu propi Govern! Ens bé deien on estaven les ciutats, els pobles que necessitaven places residencials, quantes en necessitaven i quan es posarien en marxa. Sí, sí, usted enseñe carpetas, pero no hay programación territorial todavía. (*Rialles i aplaudiments.*) On està? Quantes places es necessiten? O quant més hem d'esperar en aquesta planificació territorial?

Escolti'm, mira, jo, abans, quan vostès... He buscat una notícia de l'any 2011, que diu: «La Generalitat no es compromet amb la residència de Santpedor.» Això és del 2011, eh? L'ajuntament demanava la construcció d'una residència. És l'època del senyor Josep Lluís Cleries. L'alcalde, en el seu moment, deia: «El Govern perjudica Santpedor i trenca unilateralment els compromisos adquirits entre l'ajuntament i el departament.» Sap qui era l'alcalde? La senyora Laura Vilagrà.

Per tant, quan són alcaldes diuen una cosa, quan han de tenir la responsabilitat de construir i fer residències en diuen una altra (*aplaudiments*) absolutament diferent.

Conseller, construeixi la residència de Santa Coloma de Gramenet, programi la construcció de la resta de residències del conjunt del país i demani perdó.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats... Senyor Moreno, és evident que no ens amaguem de res. Estem aquí responnent la seva interpel·lació, estarem a la comissió donant les explicacions que correspongui. I és que res, res a amagar, perquè tot és prou públic i tot és prou conegut.

Jo li he dit: «Estem treballant en la planificació del curt termini», que són aquestes dos mil places que ens hem compromès a treure. Hem tret, hem activat ja la dels SAIARs, d'aquí a les properes setmanes tindrem la resta. I estem treballant en la planificació d'infraestructures, també. Perquè la planificació de què vostè em parla, del 18, no contemplava la planificació d'equipaments i infraestructures; que és el que li

he dit: si vostè em troba, en aquests darrers vint anys, algun document amb infraestructures d'equipaments socials, l'hi agrairé. En aquests vint anys, això ningú no ha estat capaç de fer-ho.

I jo, senyor Moreno, no entraré en una carrera de qui va fer la residència aquí o qui va fer la residència allà, perquè és poc compatible amb la planificació. Deu estar d'acord vostè amb mi que si reclamem planificació, quan tinguem feta la planificació, doncs, haurem de decidir si la fem aquí o la fem allà en funció de necessitats que siguin objectives. Jo sí que li asseguro –sí que l'hi asseguro– que és evident que a una ciutat com la seva li convé una segona residència pública. És clar que sí –és clar que sí. Però haurem de veure en el conjunt dels recursos que tinguem per a l'any vinent si ho podem aplicar aquí o ho hem d'aplicar a alguna altra banda, de manera molt evident.

I, senyor Moreno, és clar, és que el debat sobre el... O sigui, un partit que aspiri a governar Catalunya i algú que aspira, a més a més, segurament, de manera legítima, possiblement, a ser el conseller de Drets Socials, no pot obviar el debat sobre el finançament de l'atenció a la dependència –no el pot obviar. Quina posició defensa el Partit Socialistes?

Miri, l'època del 2005-2006, quan a Espanya es va posar en marxa la llei de la dependència, eren temps paral·lels a les discussions que hi havien a França i a Alemanya. A França i a Alemanya es va decidir establir sistemes de finançament específics. A Alemanya es va decidir vincular-ho al sistema de la seguretat social. França va decidir establir un sistema de recàrrec a l'IRPF i de cotització a la seguretat social.

A Holanda es va decidir crear una caixa –igual que hi ha una caixa d'assegurances de pensions–, una caixa d'assegurances de salut, una caixa d'assegurances de la dependència. A Espanya, el 2005-2006 es va decidir que el sistema de la dependència no tenia un finançament finalista. Es va creure que amb el creixement de l'economia en general i descarregant la responsabilitat en les comunitats autònomes, aquesta qüestió es podia afrontar. Escolta, he estat reunit amb el Ministeri d'Economia, amb dos secretaris d'estat dels temps del president Zapatero que literalment em van dir: «Nosaltres no creiem en el disseny d'aquesta llei, i qui ha de finançar aquesta política» –2005-2006– «han de ser les comunitats autònomes.» Dos secretaris d'estat. O sigui, aquesta llei va néixer des d'aquesta feblesa. L'Estat dissenyant, establint obligacions, i deixant soles les comunitats autònomes en el seu desplegament. I en patim les conseqüències.

Si vostès aspiren seriosament a governar aquest país, m'agradaria escoltar-los un discurs rotund i contundent de com pensen ser capaços d'establir un sistema de finançament sostenible i just per als governs autonòmics. I no l'escolto. Vostè defuig aquesta qüestió, que és la qüestió principal. Ens estem discutint de les molles, si posem la residència aquí, la posem allà, si afrontem la llista d'espera, i no es capaç de discutir sobre com finançarem aquesta política? I escolti, i si a Espanya estan al 0,9 per cent del PIB i ens hem de posar a l'1 9, que és la mitjana que té la Unió Europea, com hem de fer-ho? Quina proposta tenen vostès? No els l'escolto.

Vostès simplement aprofiten aquesta ocasió, de manera legítima en termes partidistes, per fer desgast al Govern –per fer desgast al Govern. Però crec, senyor Moreno, que li importa molt poc la política (*remor de veus*) de l'atenció a la dependència, només li importa desgastar el Govern. Jo el convido... (*Persisteix la remor de veus.*) Jo el convido... Jo el convido, senyor Moreno...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta
Diputats, diputades...

El conseller de Drets Socials

...a defugir del partidisme i el desgast pel desgast. El convido a construir. I igual que ens hem posat d'acord en aquests pressupostos per ajudar a que hi hagi més pla-

ces, ajudar a que hi hagi més finançament, posem-nos d'acord per plantejar-li a l'Estat un sistema de finançament de l'atenció a la dependència just, adequat, sostenible, que vagi a afrontar la llista d'espera, que ens permeti tindre recursos per a nous equipaments, per tindre un model de col·laboració públicoprivat més sòlid i més robust. Si ja està aquí, estic segur que farem bona feina i els ciutadans ens ho agrairan. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies

300-00301/13

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el suport a les famílies; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Mare de Déu, quin drama! Senyor conseller de Drets Socials, senyor Campuzano, Carles..., pues en menudo lío se ha metido usted con esa promesa electoral no muy afortunada sobre una residencia de mayores en Santa Coloma de Gramenet, si gana el candidato adecuado; es decir, el que ahora es el suyo: don Gabriel Rufián. Tiene gracia que usted, que es de Convergència *de tota la vida*, se vea en esta situación, y que entre todos los que le critican haya dirigentes del PSC –aunque ahora se acabe de ir– y de Junts per Catalunya, las marcas que representan a los partidos que más o menos han gestionado la sanidad y la atención social en Cataluña durante décadas con no demasiado acierto, todo hay que decirlo. Estábamos mal, muy mal, hemos estado mal mucho tiempo, y no parece que se vea la luz al final del túnel ni de los presupuestos de la Generalitat. Supongo que por eso el señor Moreno se acaba de pirar.

Las familias catalanas de enfermos dependientes, sea porque son enfermos de ELA, de Alzheimer o de cualquier cuadro de discapacidad física o mental, o simplemente porque están muy mayores, se encuentran al límite de su resistencia física, económica y anímica. No queda nadie que tenga fe en el Govern, ¿saben? Empezaron ustedes a recortar, a recortar y a recortar, a poner las bases de una situación sanitaria y social explosiva que entró en ignición con el covid y el confinamiento, cuando nuestras residencias de mayores se convirtieron en corredores de la muerte, y a día de hoy todavía nadie se hace responsable políticamente de lo que pasó, porque Junts, Esquerra y PSC bloquearon en este Parlamento la creación de una comisión de investigación como la que pedía Ciutadans, y en vez de eso nos metieron la larga cambiada de *un grup de treball* que no sirve para nada, que es un teatrillo donde los responsables políticos de aquel desastre, si aparecen, es para echar la culpa a cualquiera, incluido el personal sanitario, antes que asumir que su modelo está mal, que sus principios están mal, que su presupuesto está mal, y que así no vamos a ninguna parte. Hay que auditarlo todo. Abrirlo todo en canal y volver a empezar a asignar las prioridades de gasto desde el principio.

Durante la pandemia se hizo dolorosamente evidente el drama de que los servicios de salud vayan por un lado y los sociales por el otro, si es que van. Porque si en la gestión de la salud encontramos muchas deficiencias, en la de los servicios sociales ya nos encontramos directamente una película de terror. El personal cobra mucho menos, para empezar, y eso se suele pagar muy caro en términos de capacitación y de motivación. Yolanda Delgado, vecina de Sant Vicenç dels Horts, esposa de un enfermo de ELA y activista en defensa de otros afectados, se ha quejado hasta la extenuación de que cuando su marido, Toni, tiene que pisar un hospital, pongamos porque tiene una piedra en el riñón, no se cumple el abecé del protocolo ELA, y que los servicios sociales que dispensa el ayuntamiento parecen más bien los de una em-

presa de trabajo temporal, con personas sin el *training* mínimo exigible para atender a un enfermo ni casi casi para preparar una tortilla de patatas.

También era en Sant Vicenç dels Horts, el pueblo de Oriol Junqueras, gobernado por el PSC, donde recibimos el SOS de Diego, padre de una joven discapacitada mental, discapacitada muy severa, una chica de treinta y un años que, a efectos prácticos, es como si tuviera catorce. El padre, recuperado de un ictus y con un diagnóstico de leucemia, nos vino a ver para suplicarnos que metiéramos presión para acelerar la apertura de una residencia en Sant Vicenç, fruto de un convenio entre la Fundación Iris, Cáritas y el ayuntamiento, que no había manera de que se abriera porque el ayuntamiento denegaba una y otra vez la cédula de habitabilidad. Tuvimos que ponernos muy serios en el Pleno del Ayuntamiento de Sant Vicenç y hacerle pasar de más vergüenza al *conseller* Balcells cuando vino a la Comissió de Salut a defender sus flamantes presupuestos, aprobados con el apoyo socialista para que aquello se desencallara. ¿Tendremos que ir caso por caso, enfermo por enfermo, familia por familia, para que ustedes muestren algo de humanidad? Le pedí al equipo del *conseller*, doctor Balcells, que llamaran a Yolanda Delgado para escucharla. Me dijeron que sí. Y han pasado los meses sin que encuentre el momento de hacer esa llamada.

Hace poco le pedí a usted, *conseller* Campuzano, que se interesara por el caso de Loli Gallardo, una madre de Mataró. Su hijo es autista severo y padece un grave síndrome asociado. Cuando le dan brotes, no aguanta metido en casa; solo dando vueltas en el coche, de día y de noche –de día y de noche–, hasta que la familia no puede más, el mismo enfermo no puede más y hay que ingresarlo donde sea. Lo meten entonces –o, mejor dicho, lo aparcen– en la unidad de psiquiatría del Hospital de Mataró. Hasta que le dan el alta administrativa y vuelta a empezar. Porque allí no pinta nada, porque allí no tienen nada que ofrecer a un discapacitado de esta magnitud que donde tendría que estar es a la Unitat d'Hospitalització Especialitzada en Discapacitat Intel·lectual de Sant Boi. Pero, claro, la lista de espera es kilométrica, es apabullante, es mareante, es desesperante. Estoy juntando todos los papeles de este caso para mandárselos a su jefa de gabinete, *conseller* Campuzano, como usted mismo me sugirió. ¿Mostrarán un poco más de cortesía con esta familia que la que mostró el *conseller* Balcells con Yolanda Delgado?

Mire, yo sé que usted ahora mismo está muy ocupado no solo grabándose vídeos de campaña con Gabriel Rufián, sino poniéndose estupendo en ruedas de prensa y en entrevistas para anunciar la creación de una agencia de cuidados integrados sociales y sanitarios, que, según ustedes, va a ser la bomba y va a poner fin a todas nuestras angustias, a todos nuestros problemas y a todos nuestros retos, ¡ea!, incluida la jubilación masiva de la generación del *baby boom*; como si jubilarse fuera delito o fuese una mala jugada que la generación anterior hace a las siguientes. Porque, oiga, igual que el *baby boom* ahora se va a jubilar en masa, también entró en su día a cotizar en masa, ¿no? Y eso en un momento en que los contratos de trabajo eran de verdad, no de cartón piedra y *de mira'm i no em toquis* como los de ahora. ¿En qué se gastó el dinero entonces que tanta falta nos hace ahora?

Mire, *conseller* Campuzano, Carles, a mí me preocupa mucho el exceso de bla-bla-bla de la Administración, el superávit de gasto irresponsable, mientras crece y crece el déficit asistencial. De vez en cuando, ustedes tienen que hacer frente a una huelga colosal de sanitarios; entonces se cortan un poco de seguir recortando. El problema es atender a los pacientes, a los muchísimos pacientes desamparados y a sus familias desesperadas, que no pueden hacer huelga ni bajar los brazos. Yolanda Delgado no puede dejar de cuidar a su marido, enfermo de ELA. Dolores Gallardo, Loli, tampoco puede dejar de dar vueltas con el coche y su hijo, Sergio, dentro. Diego de Sant Vicenç ahora está contento porque, después de nuestra feroz insistencia, al fin ha salido la maldita cédula de habitabilidad de la residencia para su hija. Pero no podemos avanzar a este ritmo, caso por caso, a paso de hormiga, cuando las necesidades sanitarias y sociales crecen a paso de gigante.

No se crea ni por un momento que a nosotros nos ha convencido de que su flamante agencia integrada de cuidado social y sanitario va a resolver nada. Estábamos como estábamos hace nada menos que veinte años, cuando se empezó a hablar del *pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària*, el llamado PIAISS; que en nada quedó, porque entre que ustedes se reúnen, analizan, programan, lanzan un programa piloto, lo anuncian, asignan recursos y crean estructuras «de gobernanza i de país», ya ha pasado la realidad como un camión por encima de miles de enfermos y de familias.

¿Tengo que recordarle que cada día, cada día del mundo, mueren treinta y ocho catalanes esperando las ayudas a la dependencia, que Cataluña es líder en ese siniestro ranking y que no vale echarle la culpa de todo a los déficits de financiación estatal –que los hay–, cuando ustedes se están gastando fortunas en abrir embajadas en Buenos Aires y pagarle *tours* en Sudamérica al *president* Aragonès, que para el caso que le hacen ya más le valdría irse a recorrer la América Latina en moto como el Che Guevara? No ganamos para sustos ni para inversiones y, en cambio, nos petamos los pocos recursos que tenemos en hacer como que gobernamos y como gestionamos lo mismo en la Generalitat que en muchos ayuntamientos. Que da lo mismo el Partido Socialista en Sant Vicenç dels Horts o en Santa Coloma de Gramenet –bienvenido, señor Rufián–, o Ada Colau y Jaume Collboni en Barcelona, donde el Ayuntamiento maneja un presupuesto y participa de un consorcio sanitario desde el cual podría hacer mucho, mucho más de lo que hace, para aliviar las penurias de familias abandonadas y desesperadas.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputades i diputats... Senyora Grau, ha fet un repàs de temes molt diferents, barrejant-hi anècdotes concretes o realitats molt concretes que vostè coneix, amb consideracions d'ordre polític molt general. Però, si m'ho permet, no ha aprofundit massa en res. I, en aquest torn de rèplica, la seva interpellació em dona l'oportunitat d'intentar aprofundir en algunes discussions. Per exemple, desplegament de l'atenció integrada social i sanitària. Fa qüestió de dies que em vaig reunir amb els portaveus de les comissions de Salut i Serveis Socials –vostè hi era– i crec que els hi vam fer el plantejament de comparèixer properament, el conseller Balcells i jo mateix, a les corresponents comissions parlamentàries per explicar aquesta política.

I allà els hi vam suggerir que valdria la pena –i aquí ho reitero, i escoltant-la avui m'hi reafirmo– que les senyores i els senyors diputats tinguessin coneixement de les experiències d'atenció integrada social i sanitària que s'estan produint en els set territoris que el Govern té identificats. I que parlés amb els professionals d'allà, que parlés amb la gent que està en l'atenció directa a la Garrotxa, Ripollès, el Prat, a Manresa, a Nou Barris, a Amposta, a Osona. I que, amb aquests professionals, s'adoni que el desplegament de l'atenció integrada social i sanitària és un instrument, l'instrument de transformació més rellevant que estem posant en marxa. I, per tant, que no ho ridiculitzi. Que ho conegui, que ho posi en valor. Perquè els professionals que estan treballant, els professionals de serveis socials i els professionals de salut, són els que estan empenyent aquest projecte, i que mereixen el respecte i el reconeixement d'aquest Parlament; també d'aquesta diputada.

Segona consideració. Vostè ha parlat de diversos casos d'ELA. Jo li haig de dir que en les properes setmanes, potser dies, tancarem un acord, diversos departaments de la Generalitat amb l'associació de malalts d'ELA, per donar continuïtat en l'atenció a aquestes persones, i que el sector està treballant amb el Govern de Catalunya per garantir aquesta atenció especialitzada al prop de quatre-centes persones

que a Catalunya pateixen ELA. I suposo que això d'aquí ha de ser motiu de satisfacció per a vostè, i espero que li sembli bé que ens posem d'acord per garantir aquesta atenció a les persones que pateixen la malaltia de l'ELA, no?

I vostè ens planteja, a més a més, la problemàtica del trastorn de conducta. Miri, una de les realitats que més ha canviat el món de la discapacitat intel·lectual en els darrers anys és l'emergència dels problemes associats al trastorn de conducta. El fet de que una mateixa persona tingui una discapacitat intel·lectual i que pateixi una malaltia mental o que pateixi un trastorn de conducta.

I, en aquests moments, l'oferta pública i l'oferta social de suports i serveis en aquest camp és molt escassa. És tan escassa que quan l'any passat, en l'anterior programació que va fer el Govern de la Generalitat, van sortir 315 places per a persones amb discapacitat intel·lectual i trastorn de conducta, un centenar de places varen quedar buides. Van quedar buides, perquè no hi ha oferta especialitzada en aquest camp. I, per tant, aquí caldrà construir aquesta oferta especialitzada.

I amb el Departament de Salut, esperem també en aquest 2023, i en el marc de les previsions del pacte nacional per a la salut mental, posar en marxa alguns dels recursos que són imprescindibles per donar resposta a aquesta qüestió, que és una realitat molt evident.

Jo també la convido a que hi aprofundeixi, sobre aquestes qüestions, que treballi amb el sector, que treballi amb el sector per identificar quins són els reptes i quins són els problemes que tenim plantejats, no?

I, finalment, nosaltres estem posant molt l'accent, des del punt de vista de les polítiques públiques que desenvolupem, en la necessitat de transformar digitalment el Departament de Drets Socials. És un repte que tenim. La transformació digital del departament ens ha de permetre un objectiu que està directament vinculat al desplegament de l'atenció integrada social i sanitària, que és que, per una banda, els sistemes d'informació del sistema de salut i del sistema de serveis socials es puguin llegir entre ells.

Li haig de dir també, si li serveix de consol, o no, que això no succeeix en aquests moments enlloc de l'Estat –enlloc de l'Estat, eh? Nosaltres aspirem, el 24, a que hi hagi una plena lectura, que les bases de dades de Serveis Socials i les bases de dades de Salut es puguin llegir entre elles. Per què? Perquè ens ha de permetre aquest continuïtat donar atenció entre l'àmbit social i l'àmbit sanitari. Estem fent un esforç molt important.

Justament, algunes de les iniciatives que hem anat a veure en el territori, com la d'Amposta, tenen a veure també amb iniciatives dels professionals per ser capaços de treballar, a través d'aplicacions informàtiques conjuntes, Serveis Socials i Salut. I l'atenció integrada social i sanitària ens ha de permetre també acabar configurant el gestor de cas. Que una persona que té necessitats en l'àmbit de Salut i en l'àmbit dels Serveis Socials pugui ser atesa per un sol professional que coordina el conjunt de recursos que té.

Això tampoc és una broma. Això, per un partit que li agrada proclamar-se reformista, hauria de ser motiu d'aplaudiment i d'acompanyament, perquè són reformes estructurals en el sistema de funcionament de la Generalitat, que, en aquests moments, en el conjunt de l'Estat, estem liderant des de Catalunya.

I, per tant, m'agradaria, senyora Grau, que, en aquestes qüestions, la seva posició fos una oposició constructiva, que fos una posició d'oferir solucions, de llençar propostes de si creu vostè que l'atenció integrada social i sanitària no l'estem enfocant bé, que ens expliqués com l'hem d'enfocar, quina seria la seva proposta.

Perquè, també l'hi haig de dir, jo crec que en un debat al voltant de llocs comuns, en el que vostè em treu, diguéssim, el repertori d'arguments habituals que poden servir en el debat de la dependència, en el debat de les famílies..., que, per cert, titulava vostè la seva la seva interpellació al voltant de les famílies. Jo li volia compartir algunes de les polítiques que el Govern té en el camp de les famílies. He observat, de la seva intervenció, que sobre la política de família no ens ha volgut plantejar res, i jo

resto a la seva disposició per si vol que aprofundim en l'àmbit de les polítiques de les famílies. Però sí que, senyora Grau –i com que ens coneixem fa temps–, intentem tindre diàlegs polítics constructius al voltant de quines respostes podem donar als problemes socials que tenim.

A mi, sincerament, tindre una discussió sobre la seva posició política en altres qüestions, la veig molt poc interessant. I miri que jo..., el repàs de les discrepàncies polítiques entre el que vostè representa i el que representa aquest Govern són totes. Però vostè creu que els ciutadans tenen ganes que quan discutim al voltant de l'atenció a la dependència i la problemàtica dels fills de les famílies amb nens petits amb pluridis capacitat o amb les necessitats en l'àmbit de l'atenció precoç..., volen que ho acabem barrejant tot? Jo, sincerament, és que ho trobo molt poc interessant, molt poc útil.

Vostè és una dona intel·ligent. Té una llarga trajectòria professional. Si em permet, utilitzi millor el seu temps en aquesta tribuna per construir solucions positives als problemes que té plantejat el país. No ho converteixi en un tot s'hi val, en un *revolutum* d'afirmacions inconnexes entre elles, i en el que s'hi barregen tots els llocs comuns que el seu grup polític acostuma a expressar des d'aquesta tribuna.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Conseller de Drets Socials, conseller Campuzano, Carles, precisament perquè ens coneixem fa temps..., miri, les famílies no són llocs comuns. La Yolanda Delgado no és un lloc comú; la Loli Gallardo no és un lloc comú; el Diego, de Sant Vicenç dels Horts no és un lloc comú. Són famílies que no han trobat resposta.

Per cert, també avui ens estan visitant persones de Badia del Vallès que han vingut a... Algunes estan aquí i d'altres estan seguint la sessió per vídeo. Badia del Vallès és una població envellida que no té un lloc ara per a la seva gent gran. Qui és el candidat d'Esquerra a Badia del Vallès? Ho dic perquè potser poden anar-hi i prometre una residència allà també, no? Miri, nosaltres no ridiculitzem la qüestió, la ridiculitzen vostès quan no s'ho agafen seriosament.

Continuïtat, diu?, de l'atenció als malalts d'ELA? *Really?* Continuïtat? Vull dir, si vostè li parla de continuïtat a la Yolanda Delgado li asseguro que surt en barca, eh? O sigui, precisament el que no volen és continuar com fins ara. Nosaltres, Ciutadans, hem plantejat una proposta, doncs, perquè hi hagi un centre, una residència adaptada per a tots i cadascun dels malalts d'ELA del territori, amb unes ràtios molt concretes. Si vol ja l'hi faré arribar. O sigui, nosaltres no amaguem el cap sota l'ala.

Miri lo que vostè ha promès, la famosa agència integrada social i sanitària, iniciarà les seves tasques a Amposta, Barcelona, la Garrotxa, el Prat de Llobregat, Manresa, Osona i el Ripollès. S'estima que gràcies a aquesta flamant coordinació de serveis socials i sanitaris serà possible afavorir prop d'1 milió de catalans, d'acord amb les dades subministrades pel seu departament. L'objectiu és que, a través de l'agència, les persones dependents a Catalunya puguin rebre atenció sanitària i el degut acompanyament social, però d'una manera coordinada. Els CAPs, que s'estan caient a trossos, seran els responsables de l'atenció sanitària a les residències catalanes. Anem bé. Així mateix, les conselleries de Drets Socials i Salut creuen que el projecte..., o prometen que el projecte es començarà a aplicar enguany i durant el 2024 s'anirà desplegant per tot Catalunya.

Lo que todos sabemos que va a pasar: que nadie va a ver un duro ni una ayuda antes de que acabe la legislatura, incluso si esta se agotara hasta el último día, como no dudo que es su deseo. Y con el paso de una legislatura a otra el plan naufragará en el cajón de los sueños perdidos y las promesas incumplidas, sobre todo si no gana Gabriel Rufián las elecciones. Y, como mucho, habrá servido para llenarle la boca a usted y los bolsillos a una serie de altos cargos que practican mucha alta administra-

ción de salón y nunca han atendido a un solo paciente ni mirado a la cara a una sola familia cuidadora. Cuando ustedes acaban –si es que acaban– de echar a los altos cargos de otras épocas para colocar a los suyos, los pacientes seguirán donde estaban, y nos llamarán a nosotros, a Ciudadans, para que les cojamos el teléfono, ya que otros ni se dignan a hacerles caso. Nosotros seguiremos cogiendo teléfonos y preparando un plan de choque para la atención primaria y sociosanitaria de todo el territorio, lo gobierne quien lo gobierne.

Bona tarda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora Grau, miri, jo, utilitzar el dolor de les famílies que pateixen, no entenc que sigui massa respectuós amb aquestes famílies. I vostè és lliure d'exercir la seva funció com a diputada, però possiblement seria més eficaç, en l'exercici de la seva funció, si fos capaç de llançar propostes concretes, específiques, que permetin canviar les coses. I quan vostè menysprea d'aquesta manera l'atenció integrada social i sanitària, és que em sorprèn. Em sorprèn molt, perquè demostra un desconeixement absolut del que li estem parlant. I si vostè fes l'esforç d'un dia pujar a Olot i conèixer la gerent del Consorci d'Acció Social de la comarca de la Garrotxa. O fes un dia l'esforç de baixar a Amposta i conèixer la responsable de la Regió Sanitària d'Amposta i la directora del programa de serveis socials de l'Ajuntament d'Amposta veuria que el que estic explicant-li jo no és parlar per parlar, que són realitats concretes que canvien la vida de les persones.

I el que estem fent és que..., si això que passa a Amposta i això que passa a Olot som capaços d'estendre-ho al conjunt del país. A nosaltres ens agradaria –i ens agradarà, i espero que ens hi trobem– que en aquesta política aquesta cambra hi sigui, perquè el dia que nosaltres no siguem al capdavant d'aquesta conselleria aquesta política es continuï desenvolupant. I vostè s'ho pot creure o no s'ho pot creure. Segurament vostè no es deu creure absolutament res, vull dir..., escolti, ha decidit venir aquí al Parlament a jugar aquest paper de testimoni –de testimoni–, no un paper de construcció de solucions als problemes. I soc molt generós, eh?: de testimoni. Vostè ve a fer un testimoniatge.

Jo la convido a que conegui els temes, que els aprofundeixi, que trepitgi el territori, que conegui les realitats i que si creu que en el desplegament que estem fent a Amposta, a Olot, el Ripollès, el Prat, les coses potser s'han de fer de maneres diferents, que ens ho digui –que ens ho digui. I si arriba a la conclusió, com arriben els experts, i la gent que en sap, i els mateixos professionals, que aquest és el model, que ens ajudi a estendre'l, i que no es limiti a pujar aquí dalt a la tribuna a fer la crítica per la crítica, sinó que pugi aquí la tribuna a construir-hi solucions.

Nosaltres estem en aquesta direcció, eh? Miri, de moment hem reduït a més de la meitat l'espera per tenir un programa individual d'atenció respecte a l'agost de 2021. Som el territori de l'Estat que més ha reduït el temps d'espera. De fet, un seixanta per cent de la reducció del temps d'espera en el conjunt de l'Estat està sent fruit de la gestió que estem fent des de Catalunya. I vostè sap quin és el territori de l'Estat espanyol on hi ha més places residencials, en xifres absolutes? Catalunya, amb més de 38.502. El territori de l'Estat que n'hi ha més. Entre altres coses, perquè alguns territoris de l'Estat que tenen un comportament més vistós en la llista d'espera de l'atenció a la dependència estan optant per un model *low cost*. Si vostè entra a analitzar, i si hi aprofundeix, eh?, si supera el tòpic i rasca una miqueta i se'n va a mirar les estadístiques que publica l'Imsero –són públiques– i se les mira, doncs comprovarà que alguns d'aquests territoris que tenen aquesta llista d'espera tan baixa el que tenen són prestacions extremadament baixes, que configuren un model d'atenció molt *low cost*.

El model que volem configurar aquest país no és un model *low cost*. Quan jo abans, amb el senyor Moreno, discutíem sobre el sistema de finançament de la dependència, discutíem sobre això d'aquí, com fem també un sistema d'atenció a la dependència no basat en el *low cost*. Aquí, també, senyora Grau, la convido; la convido a que ens ajudi. Vostè ha dit en el començament de la seva intervenció: «Escolti, hi han dèficits de finançament de l'Estat.» És clar que sí. És que d'aquí patim –d'aquí patim–, del dèficit fiscal i de l'infrafinançament en l'àmbit de les polítiques socials. Si destinés una miqueta del seu esforç a preocupar-se també d'aquestes polítiques, segurament entre tots tindríem millors polítiques per atendre les persones dependents i les seves famílies. Espero que algun dia vegi la llum.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre les polítiques transversals per a combatre el capacitisme

300-00300/13

I per exposar-la, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Conseller, avui li toca partida triple. Jo començaré aquesta interpellació llegint un fragment del llibre sobre la història de l'associacionisme de les persones amb disminució psíquica a Catalunya, *Història oberta*, que va publicar l'Apps, l'any 1994, per commemorar els vint anys de la federació. L'Apps es va fundar l'any 1973 –justament aquest diumenge, 19 de març, va fer cinquanta anys. Una federació, per cert, que en els seus inicis ja va aconseguir deixar de ser una secció regional de la *federación española* per ser una federació pròpia del Principat català i que representa la importància que van tenir i ha tingut el moviment associatiu de les famílies i alguns professionals en la conquesta de drets de les persones amb diversitats funcionals, cognitives i de tota tipologia. Un moviment que va començar amb molta força als anys seixanta, però que ja venia precedit per una incipient tradició d'innovació pedagògica terapèutica que es remunta a principis del segle XX.

Això que llegiré és escrit del 1994 i fa referència als anys setanta, i deia: «Aquella societat que, malgrat ella mateixa, va caldre anar educant i conscienciant a fi que, de mica en mica, s'acceptés que les persones afectades de disminució psíquica eren, per damunt de tot, persones, que els seus problemes no eren només seus o de les seves famílies, sinó que eren una qüestió de tota la societat, i que sols es podrien resoldre en la mesura en què s'anés prenent consciència de la realitat i magnitud d'aquella problemàtica a la que durant tants anys s'havia volgut ignorar per por o desídia, de manera que es fos conscient que per resoldre-ho calia l'esforç de tots els membres de la comunitat.

»Aquest ideari, vàlid aleshores, continua avui tenint tota la vigència, perquè una societat amb els seus valors i cultura no es modifica en un període tan curt de vint anys. Si bé és molt el que s'ha avançat» –i, conseller, jo vull fer èmfasi en el que diu ara, i això fa trenta anys que ho deien–, «sempre cal estar alerta per no retrocedir en les cotes conquerides, tant a nivell d'equipaments i recursos com del dret a tenir drets.»

Equipaments i recursos i dret a tenir dret. Trenta anys després hem de dir, denunciar que hem retrocedit. I vostè –l'he escoltat molt bé com ha estat responent fins ara– potser em dirà que també faig un *totum revolutum*, però jo crec que la raó i les dades –i ho diu també el Síndic de Greuges i tenim molts informes que ho avalen–

ens diuen que hi ha conquestes i avenços que no han progressat, alguns que no hem assolit mai i d'altres que han anat enrere.

I, per sort, la consciència feminista sobre les desigualtats de gènere i la perspectiva feminista sobre el sosteniment de les cures i en la criança perllongada –criança perllongada que comporten les criatures amb diversitats i disfuncionalitats– ha aportat un nou paradigma que reforça aquella idea de que això només es sosté amb l'esforç de tota la comunitat i que posa al descobert l'abandonament cap a les persones que en tenen cura –la majoria dones, mares, germanes, àvies, tietes–, que assumeixen una sobrecàrrega i una renúncia a molts dels seus interessos professionals, laborals, socials i de participació comunitària, amb impactes totalment invisibilitzats.

Sobre això vull recordar, per cert, que en el pressupost nosaltres vam presentar una esmena, una esmena que venia a ser un nou servei Respir realment complet, que superés les mancances del d'ara, i la implementació de la figura de l'assistent personal per a persones amb discapacitat intel·lectual o qualsevol tipus de diversitat funcional. Per tant, dues eines que no tenim actualment, que és la universalització del Respir amb un altre concepte com aquest del sosteniment, de l'acompanyament, i la implementació de l'assistent. I van votar-hi tots en contra –tots en contra. D'acord?

Fa trenta anys ja es començava a parlar del dret a la vida independent i als pisos pilot d'habitatge acompanyat. Aquí no hem avançat. Aquesta cadena d'abandonament arriba també a les professionals, perquè el sector de les cures –i vostè ho sap molt bé– és dels més precaritzats pels convenis que es manegen, per les condicions laborals i perquè el Govern manté un sistema d'afebliment del sector públic i d'enfortiment de la concertació a la baixa i que condemna les ràtios d'usuàries i els salaris i condicions laborals en condicions pèssimes.

Aquesta idea que deia el llibre, no?; de que per damunt de tot són persones, sigui quina sigui la seva condició, vides que importen i amb dret a tenir drets, jo li puc assegurar que la immensa majoria de persones i les seves famílies consideren que això no es compleix. Perquè, parli amb qui vulgui –amb les mares del Sindicat de Mares i Germanes en la Diversitat Funcional, l'associació Ladd, les pròpies entitats que estan a Dincat, que vostè coneix tan bé, qualsevol organització de defensa dels drets relacionada amb l'autisme, la pluridiscapacitat, la paràlisi cerebral, la síndrome de Down..., que, per cert, avui precisament és el Dia Mundial de la Síndrome de Down.

I «deixem de ser invisibles» és l'expressió que uneix moltes de les sensacions que, com als anys setanta, es tenen d'abandonament, de no comptar amb aquesta societat que pertoca i de que tot, cada dia, cada cosa que s'ha de fer és un esforç, que res és fàcil i les discriminacions són a l'ordre del dia.

I tenim una magnífica llei –les lleis les tenim– que proclama la no-discriminació: la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació. Però s'ha desenvolupat per garantir la igualtat de tracte i no-discriminació per capacitisme? No. Conseller, jo li pregunto: s'hi està treballant?, es desenvoluparà? Perquè si una cosa ha crescut aquests anys és la bretxa entre els drets proclamats i reconeguts, que en tenim piles, i els efectius, els exercits, un abisme.

I només cal repassar –l'hi deia abans– els informes que any rere any fa el Síndic de Greuges amb constatacions i recomanacions concretes i precises en àmbits tan diversos com el d'habitatge i residencial, el laboral i ocupacional, el de la funció pública, el del lleure i la cultura, el de l'educació, el de l'estimulació precoç i la primera infància, el de les prestacions i el del catàleg de serveis, el dels riscos de patir violència sexual.

Parlem del Decret 150/2017, de 17 d'octubre, de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu? Aquest decret, que s'empara en la LEC i que s'empara amb la llei d'oportunitats per a la infància –cinc anys– no està desenvolupat.

Parlem de centres especials de treball amb mòduls congelats des del 2008? Parlem de la reserva de places per a persones amb discapacitat intel·lectual de funció pública

que no tenen adaptació de temari, adaptació de proves ni adequació al lloc de treball? Parlem del desgavell de l'EVO, de la titulació..., de la no titulació d'ESO, malgrat compliment del pla individual? De la major taxa d'atur? De la falta d'oportunitats d'oci?

Parlem de moltes coses –que podria anar continuant, en la moció ja les precisarem–, però el que jo li plantejo avui, que és la meva segona interpellació en aquesta cambra parlant de les persones amb diversitat funcional..., per cert, la primera la vam fer al voltant del 3 de desembre del 21, que vam coincidir després a la jornada reivindicativa contra les llistes d'espera que vostè encapçalava, perquè llavors vostè estava a la banda de la societat civil, amb Dincat.

El que jo plantejo avui va més enllà, conseller. I el que jo li plantejo és que aquests aspectes –que vostè els ajunta i diu que els estem barrejant– el que denuncien i constaten és l'existència de capacitisme, capacitisme estructural, un capacitisme que segueix incrustat a la societat, però també a tots els departaments i conselleries del Govern de la Generalitat, que no permet que s'avanci; perquè, si no, no es pot entendre.

Si no acceptem..., de la mateixa manera que, per avançar en els drets i en la igualtat entre homes i dones, per avançar en la igualtat de gènere, hem hagut d'entendre que hi havia un patriarcat a combatre, per avançar en els drets de les persones diverses s'ha d'entendre que hi ha un capacitisme a combatre. I aquest capacitisme és al que, al nostre entendre, se li ha de posar cara i s'han de prendre mesures de xoc per fer-hi front.

I aquesta interpellació va per demanar-li fins a quin punt vostès són conscients d'aquest capacitisme estructural.

La vicepresidenta segona

Per la resposta, té la paraula el conseller de Drets Socials, senyor Carles Campuzano.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyores, senyors diputats... Senyora portaveu, senyora Sabater, li agraeixo la seva interpellació. Vostè ha fet..., ha començat fent una cita d'un llibre que he llegit i que conec, molt interessant, perquè ens dona la fotografia dels primers vint anys d'història del moviment de la discapacitat intel·lectual al nostre país. I tant de bo tinguéssim el següent volum d'una col·lecció que fes l'anàlisi del 92 al 2000..., al 2023. Entre altres, coses perquè també ens permetria veure que en aquelles qüestions que el 2000..., que el 1992 no estaven encara a l'agenda, fer-ne balanç.

I vostè ha fet un repàs molt ampli. Jo no li diré pas a vostè que hagi fet un *totum revolutum*; al contrari, la seva intervenció ha estat molt coherent amb l'objecte de la interpellació que em plantejava. Ha fet un repàs d'alguns dels problemes i els reptes que tenim damunt de la taula. I en la fotografia general del seu plantejament, el Govern no pot estar tan lluny del seu diagnòstic. I, com sempre, vostè fa el seu paper de grup des de l'oposició i en el que ens planteja exigències i ens fa plantejaments. I el Govern, en funció de les seves capacitats, dels recursos que té, ha d'anar prenent decisions per avançar en aquesta direcció.

Però sobre la fotografia principal dels reptes que tenim, jo no li faré una esmena a la totalitat, ans al contrari. Vostè ens planteja el problema del Respir i el Govern té una política de Respir, però és una política de Respir articulada fonamentalment a través de programes que desenvolupen les entitats. I aquesta política l'hem d'enfortir. És una evidència que la nostra política de suport a les famílies amb nens petits, des del punt de vista del Respir, necessita molt, molt a millorar.

Sense menystenir, però, una qüestió que vostè en la seva interpellació no posava de referència i que és un èxit que té el país, però també que té les seves febleses, que és la xarxa d'atenció precoç que tenim arreu del país, que anem millorant la seva capacitat de mobilitzar més recursos, de més hora d'atenció, que estem treballant per ampliar el nombre de CDIAPs que existeixen i que és un instrument imprescindible

per acompanyar les famílies amb nens amb dificultats que, en alguns casos, poden esdevenir nens amb discapacitat.

Aquí, també, aquesta línia de l'atenció a la primera infància no és menor. I tant de bo també, en els propers mesos, siguem capaços d'articular recursos i serveis per als nens molt petits que pateixen una pluridiscapacitat. Aquí també és una altra línia de treball.

I vostè ens planteja la qüestió de l'assistent personal. No és una qüestió ni molt menys nova. És més, nosaltres hem anunciat que aquest 2023 posarem en marxa un programa pilot d'assistència personal per a persones amb discapacitat intel·lectual i autisme. Durant tots aquests anys, des de l'aprovació de la llei de la dependència, només ha existit a Catalunya un programa pilot per a persones amb discapacitat física, un acord entre l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat i l'entitat Ecom. Aquest és un projecte que hem de consolidar.

Hem de consolidar el projecte en l'àmbit de la discapacitat intel·lectual i l'autisme. I de cara al 24, hem de veure com fem créixer la figura de l'assistent personal, recordant, però, una cosa, justament a proposta en els seus anys –fa molts anys, eh?– del món de Dincat: que tenim el programa de suport a la pròpia llar; que ara té un altre nom, és el programa de suport a la vida independent, que és un programa que respon molt a la lògica de l'assistent personal, i que tenim unes mil persones a Catalunya en el programa de suport a la vida independent. És un programa que hem de fer créixer, i l'hem de fer créixer, a més a més, dotant-lo millor del que el tenim dotat fins ara.

Abans, en els debats que hem tingut anteriorment amb el senyor Moreno i la senyora Grau, parlàvem de la llista d'espera per a les persones grans en l'àmbit de la dependència. Tenim un altre repte, que és la llista d'espera en l'àmbit de la discapacitat, on aquí..., i jo els hi haig de dir també –i m'agradaria poder dir-los alguna altra cosa, eh?– que les llistes d'espera, tal com estan ara formulades, les que fins ara tenim no ens permeten fer la planificació de serveis que toquen, tal com les tenim ara. Això potser explica per què, en la convocatòria de l'any passat de 315 places per a discapacitat intel·lectual i trastorns de conducta, en van quedar un centenar de buides. I aquí estem fent un treball molt de minúcia per tindre una bona llista d'espera per fer una bona oferta de concertació de places en aquest camp, on sí, on és evident que fan falta recursos, i recursos més especialitzats. Perquè l'altre fet és que ens està canviant la realitat de la discapacitat intel·lectual respecte a fa quaranta anys, quan es feia aquest llibre que la senyora Sabater hi feia referència.

Jo aquí també haig de posar en valor –i aquest és un element respecte al 92 molt substancial de diferència– que és que, des de 2006, i a l'Estat espanyol des del 2008, tenim un marc legal internacional, que és la convenció dels drets de les persones amb discapacitat, eh? Un marc legal que canvia el paradigma de manera molt radical en l'àmbit de l'atenció, en la mirada sobre la discapacitat, en el que supera una mirada paternalista en l'àmbit de la discapacitat i va orientat amb la idea de que les persones amb discapacitat han de poder controlar la seva vida. És un canvi de paradigma enorme, que ens ha portat a que el Govern hagi d'enviar, en les properes setmanes –escoltava ahir mateix la directora general d'Entitats Jurídiques i de Dret– un projecte de llei de reforma del Codi civil de Catalunya per acabar de consolidar el paradigma de la desaparició de la tutela i de la recuperació de la plena capacitat jurídica de les persones amb discapacitat amb l'establiment de les fórmules de suport a la presa de decisions. Tenim una normativa catalana transitòria, aprovada al setembre del 21; hem d'anar més enllà d'aquesta normativa. I és, probablement, senyora Sabater, de les reformes estructurals del dret civil català més importants dels darrers trenta, quaranta anys. Les persones amb discapacitat han recuperat la seva plena capacitat d'obrar, la seva plena capacitat de decidir. I necessitarem desplegar –i serà un repte enorme per al conjunt del nostre sistema– els suports adequats perquè les persones puguin prendre les seves decisions.

Però, senyora Sabater, la convenció de Nacions Unides planteja un altre repte: que les persones amb discapacitat puguin decidir qui les cuida i com les cuida, qui les acompanya. I, en aquest sentit, ens n'anem a les millors pràctiques de la resta d'Europa. Els models d'èxit són els models que es coneixen com de «pressupostos personals», en els que l'Administració assigna un recurs econòmic a la persona amb discapacitat i la persona amb discapacitat decideix en què inverteix aquest recurs. De fet, en els països més avançats del nostre entorn europeu, que són els escandinaus, aquests programes orientats a la vida independent tenen vint o trenta anys. En el nostre cas, encara estem lluny, eh?, d'haver arribat aquí, i hauré d'entrar-hi. És un dels altres canvis que ens obliga la convenció de drets de les persones amb discapacitat.

Jo abans parlava, a l'anterior debat, amb la senyora Grau, de la qüestió del trastorn de conducta. Li'n puc afegir una altra que l'any 92 no estava present, que és l'envelliment prematur de les persones amb discapacitat. La realitat de l'envelliment prematur de les persones amb discapacitat, que fa que bona part dels recursos d'atenció diürna que avui tenim no estiguin adequats a aquesta realitat que es deriva dels problemes d'envelliment de les plantilles dels centres especials de treball. Aquí també és una altra línia que hem d'afrontar. I la manera en que volem afrontar aquesta línia de treball amb relació a l'envelliment de les persones amb discapacitat és amb el que hem anunciat, que és la revisió de la cartera de serveis. Tenim una cartera de serveis antiga, obsoleta, rígida, inflexible, i necessitem adaptar-la, entre altres coses, per adaptar-la també a aquest repte de l'envelliment de les persones amb discapacitat intel·lectual, que és l'objecte de la seva atenció.

I ho fem? Sí, efectivament, amb una necessitat no només d'afrontar la llista d'espera, sinó també d'augmentar el finançament de les entitats que presten aquests serveis. Per això hem anunciat aquest increment de tarifes d'un quatre per cent. En aquests moments estem tenint converses amb les organitzacions que representen aquest sector. I també hem dit clarament que aquest increment de tarifes principalment ha de servir per millorar les condicions de treball, les condicions salarials dels treballadors del sector, en el que la qüestió de fons l'hi reconeixem i ens preocupa. I, és més, en un dels desplaçaments que hem fet al País Valencià..., és precisament conèixer l'experiència valenciana, interessant, d'acord entre el Govern de la Generalitat valenciana, els sindicats i les organitzacions del tercer sector, per avançar en una confluència de condicions salarials entre els treballadors del tercer sector de l'àmbit social amb els treballadors del sector públic i de l'àmbit de la salut. Aquest és el camí que volem recórrer –hem tingut algunes converses també amb els sindicats de classe–, i esperem, en el temps que estiguem al capdavant d'aquest departament, avançar en aquesta direcció.

Tenim molts reptes. La generació que va fer l'informe del 92 va fer un salt endavant enorme. Ara el paradigma de la convenció ens obliga a fer un altre salt enorme. El Govern del país hi està compromès.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Home, conseller, el salt és enorme, també, d'anys, no?, perquè la convenció és del 2006 i estem a 2023 –aviat farà vint anys. I, precisament, el que planteja aquesta convenció, ja en aquella època, als 90 ja –jo l'hi avançava–, ja es començava a..., ja s'estava dissenyant. I això es va deixar de fer. Si escrivíssim aquesta història, que vostè diu «què va passar del 94 fins ara?», doncs seria molt important explicar-la. Com és que vam deixar d'anar amb aquest motor cap a aquesta idea de vides independents, vides escollides i polítiques públiques proactives per fer-ho possible? Precisament, a partir dels noranta, de finals dels noranta, hi ha un estancament que té a veure també amb que des dels governs, des de les institucions, es deixa de promoure en primera persona les polítiques d'atenció i de fer front a les

necessitats de les persones diverses i s'està només amb aquesta idea de la concertació i, d'alguna manera, tot aquest món associatiu reivindicatiu es converteix alhora en prestador de serveis, amb el que també té de fre a l'hora de posar en primer pla algunes de les reivindicacions.

Però jo voldria reafirmar aquesta idea del capacitisme, perquè no se'ns escapi. La visió de la societat capacitista és que les persones capacitades són la norma en la societat i les persones amb discapacitat, amb diversitat funcional, amb diferents capacitats, neurodivergents, han d'adaptar-s'hi o excloure's del sistema capacitista. I per molt que la convenció ens digui, no?, aquest canvi de paradigma tan clar que també ens deixava Alexandre Jollien, que és un autor que recomano, el filòsof i escriptor suís que va trencar motlles i va deixar el centre ocupacional on semblava que tenia el seu destí pel fet de tenir paràlisi cerebral i va escriure l'*Elogi de la feblesa*. Ell deia: «Cada persona és única, amb els seus pros i contres, però irrepetible. A ningú se'l pot prejutjar per culpa d'una disminució i negar-li les múltiples capacitats.» Totalment d'acord amb la convenció, i ell ho escrivia el 1999.

Però és que, a veure, la nova cartera de serveis, que es desprèn directament de com desenvolupar pràctiques de suport centrades en la persona i en la comunitat, aquests canvis significatius de serveis socials, doncs, haurien d'estar desenvolupats. La nova cartera de serveis fa molts anys que s'espera, conseller. I aquesta llei d'inclusió i aquesta llei d'igualtat, també. Per tant, jo ja he escoltat tot el que vostè m'anuncia, però lo que volem és concreció, pla de xoc, realitats, perquè mentre tot això..., això que vostè ha explicat del Codi civil, molt bé, aquests són passos que són importants, però, mentrestant, les famílies, quan les seves criatures arriben a divuit anys, tenen una «debaacle» burocràtica per poder seguir tenint suports. Mentrestant, moltíssims joves no poden seguir itineraris formatius, perquè no tenim encaixat com es continua després de la secundària i, a més a més, condicionats moltes vegades a que la titulació que se'ls hi dona està supeditada a l'itinerari que seguiran i, després, segons quina oferta de treball volen fer, se'ls hi tanquen les portes. És un tema que no està en absolut encaixat. Les persones amb diversitat no poden escollir escola, no poden escollir anar a l'esplai, no poden escollir itinerari formatiu, no poden escollir itinerari laboral, tenen la vida absolutament restringida, elles i les famílies que els acompanyen en aquest créixer amb aquesta diversitat, en aquest enfrontar-se a un món capacitista.

I, per tant, conseller, més enllà de les bones paraules, jo crec que cal ser conscient de que cal fer, tenint en compte l'endarreriment que portem de tants anys, cal fer un pla de xoc intensiu, cal fer un pas valent, per fer que aquest govern que esperem de república catalana sigui un exemple d'aquest trencar amb el capacitisme i posar de veritat els drets de les persones diverses en primer terme.

A mi m'agradaria escoltar –i després ja vindrà la moció amb propostes més concretes– més que justificacions un compromís cap a aquest pas endavant.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, senyor Carles Campuzano.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora Sabater. El compromís hi és i segurament la millor manera que tindrem de plasmar-lo serà amb la moció que vostè presenti i el treball que farà amb els grups parlamentaris de la cambra per instar-nos aquesta política. La posició del Govern serà llegir amb molta atenció les seves propostes i, com fem sempre, treballar-les conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Sobre la qüestió de fons que vostè em planteja, jo no observo que tinguem discrepància, perquè tenim un diagnòstic bastant compartit. Potser jo discreparia de vostè, una, en que el balanç del 94 al 23 també té guanys evidents. Els programes que jo li parlava del suport a la pròpia llar, avui el programa de suport a la vida independent,

al 94 no existien. Les polítiques que s'han desenvolupat en l'escola inclusiva..., de manera insuficient, però al 94 no existien. Els programes denominats de treball amb suport en l'empresa ordinària, al 94 no existien. Per tant, hi han hagut avanços; sempre insuficients. I, per tant, en la insuficiència d'aquests avanços hi seria.

I, després, en terrenys més filosòfics, jo crec que una de les característiques que ha tingut el moviment de la discapacitat intel·lectual al nostre país és que ha sabut mantindre aquesta doble ànima: d'aliat de l'Administració pública en la prestació de serveis i, alhora, també de moviment social reivindicatiu. I si s'han produït avanços, si avui tenim treball amb suport i si avui tenim programes de suport a la vida independent és perquè el moviment els va plantejar en el seu dia a la Generalitat.

O ara mateix la transformació més important que s'està produint, per exemple, en l'àmbit de l'atenció diürna de les persones amb discapacitat, és fruit de les experiències concretes d'entitats concretes del país durant la pandèmia, a les comarques de la Segarra o l'Urgell o al Baix Besòs. Entitats o algunes entitats al Bages que des d'abans de la pandèmia havien optat ja per un model de centre d'atenció diürna difús en el territori, garantint que les persones poguessin ser ateses no a la capital de la comarca en alguns casos, sinó en cadascun dels pobles on les persones viuen o, en el cas de les grans ciutats del Baix Besòs, que les activitats de l'atenció diürna no es facin en un espai tancat.

I necessitem reformar la cartera de serveis, perquè quan els inspectors del Departament de Drets Socials es desplacen a aquests centres d'atenció diürna comproven que en aquell espai que estem finançant els usuaris no hi són, perquè els usuaris estan fent activitats en el conjunt de la comunitat. Aquí el moviment, aquest moviment, aquest també proveïdor de serveis públics, està tenint capacitat d'anticipació, de flexibilitat i d'innovació. Per tant, conjuntament haurem de collabarar i cooperar amb el sector.

Jo aquest dilluns inaugurava els vint-i-cinc anys del Cocarmi, les jornades del..., a Lleida. El Cocarmi celebrava..., el Cocarmi, que sap vostè que és la gran plataforma que agrupa tot el sector de la discapacitat. Amb el Cocarmi estem treballant conjuntament en aquestes qüestions i altres, eh? Tenim el repte de la revisió de la cartera de serveis.

El dimarts passat el Govern va prendre una decisió important en aquesta direcció, que és, posem en marxa un programa d'anàlisi dels escandalls de costos dels serveis. És imprescindible, en la revisió de la cartera de serveis i en la revisió de tarifes, tindre una bona fotografia del que costa la prestació d'aquests serveis. A la que tinguem enllestit aquest escandall de costos entrarem en diàleg en la reforma de la cartera de serveis; que aspirem que sigui una cartera de serveis flexible, gens burocràtica, adaptada a les necessitats de les persones, que afronti el repte de l'envelliment, que ens permeti combinar diverses actuacions des de perspectives, en l'àmbit dels serveis a les persones, diferents.

I sí, tenim un repte, per exemple, que és la transició del sistema educatiu en l'àmbit de l'atenció diürna o en l'àmbit de la inserció laboral. Nosaltres esperem també, per exemple, aquest any, activar més de quatre-centes places a centres d'atenció diürna a nens i nenes que avui estan a les escoles, amb la diferència que l'any passat això es va resoldre el mes de setembre i que esperem tindre-ho resolt abans de vacances d'aquest any. Aquí també hem de millorar. Les famílies no poden esperar al setembre que els hi diguem quin és el centre d'atenció diürna que van els seus fills. Han de saber-ho..., de fet, haurien de saber-ho idealment aquest mes de març. Aquí hi ha molta feina a fer i el Govern de la Generalitat la farà de la mà del sector, de la mà del Cocarmi, que és la plataforma que agrupa el conjunt de la discapacitat, i amb el conjunt de les federacions que representen les famílies i les persones amb discapacitat.

El repte és enorme, i estic segur que amb la seva moció podrem trobar maneres de compartir aquest full de ruta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'acció institucional; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre l'acció institucional

300-00303/13

Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, la diputada Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Presidenta, membres de la Mesa, consellera Vilagrà, avui per a Junts per Catalunya és més necessari que mai posar en valor les institucions pròpies del nostre país i l'acció que se'n deriva. Un dels aspectes que definixen l'essència de la història política de Catalunya ha estat determinada per l'esperit inalterable de la societat catalana per disposar d'unes institucions capaces de respondre als reptes del país, al servei de tothom. Aquesta premissa s'ha traduït en primera instància en disposar d'unes institucions pròpies, perquè sempre els catalans hem cregut que amb les nostres institucions podríem articular una major i millor sobirania.

Hi ha nombrosos episodis històrics que ho demostren, que demostren que les nostres institucions, sempre al servei de la ciutadania, s'han construït sobre l'anhel dels catalans de ser governats per nosaltres mateixos, institucions pròpies i alhora unes institucions modèliques i escrupolosament democràtiques. El Parlament de Catalunya és la seu de la sobirania, sí, però també és la seu de la pluralitat i la diversitat ideològica, igual que la seu de la representació de tots els territoris que conformen el nostre país. I dic això, perquè en el marc d'autogovern actual el Parlament esdevé un actor fonamental, un actor que no es pot menystenir per governar. Perquè, precisament, per governar cal comptar amb el suport parlamentari, és clar, d'una majoria.

En aquest saló de plens és on s'han assolit els grans èxits de país, i per èxits em refereixo a grans consensos polítics i socials, des del «referèndum, o referèndum» del president Puigdemont fins a la llei del canvi climàtic de 2017, per exemple, tot passant per temes de llengua, salut, educació, drets socials o, en aquesta mateixa legislatura, la llei de la ciència de Catalunya. Així i tot, aquests èxits, consellera, només són possibles si precisament disposen de grans consensos, que en darrera instància es traduïxen en un ampli suport parlamentari.

És legítim defensar les seves pròpies idees, tant des del Govern com des dels grups parlamentaris de la cambra. Tanmateix, si el nostre és un sistema parlamentari, el Govern que emana, naix i prové d'aquesta seu parlamentària on residix la sobirania dels ciutadans, ha de comptar amb una majoria parlamentària. Recordem-ho: qui escull el president de la Generalitat és aquest Parlament, és aquesta cambra.

Precisament, recuperar alguns fragments del discurs d'investidura del 20 de maig de 2021 ens pot ajudar a evidenciar de manera clara que el president no està complint amb la seva voluntat expressada llavors de bona disposició parlamentària i de governar amb la mà estesa, cercant sempre consensos. Mans esteses que formen part de la seua prèdica, però que en realitat mai són possibles. Com vam veure amb els pressupostos, molta retòrica de la mà estesa i molt poca voluntat real. *(Aplaudiments.)*

Deia el president, aquell 20 de maig –i ho cito–: «Per això em comprometo a liderar el país amb tota la força que ens dona haver superat per primera vegada la frontera del cinquanta per cent de vots independentistes en unes eleccions. Governaré tenint molt presents aquestes majories, però governaré sempre amb la mà estesa a tots aquells amb qui, més d'hora que tard, ens haurem d'entendre. Tindrem molta feina a construir consensos, voler governar a partir dels grans acords.» I em pregunto: àmplia majoria? Grans acords? Vocació de consens? La força que ens ha donat el cinquanta-dos per cent independentista? I tot això, consellera, on queda? On són

aquestes afirmacions de fa gairebé dos anys? No hi són, perquè possiblement no se les han cregudes mai.

Sense anar més lluny, demà votarem un decret de mesures extraordinàries per fer front a la sequera, un fenomen climàtic que és cada cop més freqüent i persistent al nostre país, que ens afecta a tots i que podria ser una de les majors crisis que ens venen a sobre. I què fa el Govern? En lloc de negociar i implicar els grups parlamentaris que també estem presents a múltiples institucions, administracions i territoris afectats, tira pel dret amb aquestes mesures i només ens les comunica uns dies abans. No és casualitat que en l'anterior Ple moltes de les intervencions anessen en aquesta línia de denúncia, com la interpellació que va fer el company Quim Calatayud, que veurem en aquest Ple en forma de moció. Perquè, com li deia, consellera, els grans reptes de país i, per tant, els nostres èxits col·lectius, s'assolixen amb consensos i amb majories parlamentàries.

Un altre exemple: el decret d'interins; que no només vol petites majories, sinó que necessita consens per modificar la legislació. Si hi hagués hagut consens previ, no hauria calgut anar a buscar el consens posterior mitjançant la tramitació per projecte de llei.

Situacions com aquestes els haurien de fer reflexionar i els haurien de fer veure que no hauria de tornar a passar. Per què? Perquè Esquerra, amb només trenta-tres diputats, no pot tirar pel dret sense consultar prèviament els grups de la cambra per, com a mínim, tenir una majoria per aprovar les coses. «El rei va nu», diu la cultura popular, i encara no se n'han adonat.

Prenguen consciència de la situació: ja no hi ha una majoria estable en aquest Parlament, el Govern ja no té una majoria estable. Vostès la van trencar a partir dels seus reiterats incompliments.

A més del suport parlamentari, un altre element imprescindible de l'acció institucional és la importància de no condicionar decisions governamentals a les diferents eleccions que es produeixen al nostre país. Un projecte de país i totes les polítiques públiques que han de fer-lo realitat, a més de comptar amb amplis consensos polítics i socials, requereixen mirada llarga i una estratègia a llarg termini. No es pot governar amb els tempos de les properes eleccions, siguen quines siguin.

Un Govern de la Generalitat que diu governar per a tothom, per a la «Catalunya sencera» de vostès, no pot supeditar ni condicionar determinades polítiques als resultats electorals en aquesta demarcació o en aquest municipi. I molt menys no es poden fer anuncis de promeses del Govern en funció de a qui vota la ciutadania.

El concepte d'acció institucional conté la seua essència en el primer terme, en la idea d'acció, perquè el Govern ha d'actuar, ha de fer quelcom necessari per avançar cap a un millor progrés econòmic i social, però no de qualsevol manera ni a qualsevol preu. I és que en una legislatura sempre hi ha moltes eleccions d'altres institucions pel mig. I aquesta és la virtut de la nostra democràcia: anar renovant els diferents representants institucionals i les diferents administracions al llarg del temps.

Però el Govern de la Generalitat, màxima institució del nostre país que governa per a tot Catalunya, no es pot permetre el luxe d'hipotecar una residència, una escola, un centre d'atenció primària o una rotonda al resultat que faci el seu partit. Potser per a vostès és normal condicionar un equipament del país a un resultat electoral que pugui tenir en una població o en una altra. Potser per a vostès és normal intentar aconseguir un grapat de vots gràcies a tenir el control d'un departament o d'un altre. És just el que van fer fa pocs dies a Santa Coloma de Gramenet amb el candidat Rufián i el conseller Campuzano. I això és intolerable, consellera.

Ràpidament, nosaltres, des de Junts per Catalunya, vam registrar una petició de compareixença del conseller, perquè són urgents les seues explicacions i les volem de manera immediata, perquè hi ha situacions que posen en risc el prestigi de les institucions i els seus dirigents. I ja veu que no és una preocupació només de Junts, perquè tots els grups d'aquesta cambra, excepte el que dona suport al Govern, hem

registrat aquesta petició de compareixença perquè ho considerem improcedent i hem reclamat aquesta compareixença a la Comissió de Drets Socials, que ja ha estat votada. I, per tant, cal una rectificació clara.

En definitiva, el que van fer vostès fa uns dies a Santa Coloma de Gramenet, de la mà del conseller Campuzano i el seu cap de llista, té un nom: és sectarisme polític. O, dit d'una altra manera, confondre la institució i el partit.

Des de Junts per Catalunya, malauradament, fa massa temps que constatem que aquest Govern no només està en minoria parlamentària, amb trenta-tres diputats; no només governa a cop de decret, sense consensuar majories polítiques i socials; no només supedita les polítiques públiques a les properes eleccions, sinó que, a més de tot això, aquest Govern ha perdut credibilitat i efectivitat.

Què haurem d'esperar, consellera? Que vostès vegen si són favorables els seus resultats a les eleccions municipals? Hem de fer esperar els catalans dos mesos, dos mesos i mig, i en funció dels seus resultats veurem què fem? El Govern de la Generalitat és massa important per al nostre país, per aquesta necessària transformació social i econòmica que hem de fer entre tots, com per esperar-los a vostès i els seus resultats.

Han de tornar al consens, si és que mai se l'han cregut. Han de retornar a l'acord, si és que mai se l'han cregut. Han de retornar a mantenir la paraula donada, si és que mai se l'han creguda. Han de retornar a forjar majories, si és que mai se les han cregudes. I han d'aparcar definitivament aquesta confusió que fan entre acció institucional i acció partidista. Deixen d'utilitzar el Govern de la Generalitat com a palanca per a intentar traure un bon resultat a les eleccions municipals i deixen de substituir la majoria parlamentària per una majoria d'agents socials i econòmics, que són importants, sí, però el Parlament i els vots d'aquest Parlament també.

Si no ho fan, posen en perill les institucions del nostre país i el que representen. I és per tot això que, des de Junts per Catalunya, avui els diem «així, no», consellera, Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputada.... Bé, l'acció institucional de la Generalitat de Catalunya està orientada, com no pot ser d'una altra manera, a la millora de la qualitat de vida de la ciutadania; també a la promoció d'un desenvolupament sostenible, també territorialment equilibrat; a la lluita contra l'emergència climàtica; a la promoció de la llengua i cultura catalanes; a la defensa dels drets i llibertats de cadascuna de les persones que hi viuen, i també a la llibertat col·lectiva de la nostra nació.

I totes aquestes accions que fa el nostre Govern giren entorn d'aquests objectius. Entenc que en aquest pla teòric estem d'acord que aquests són els objectius que tenim com a país. Malauradament, darrerament ens trobem amb accions, amb reaccions per part del seu grup, que justament crec que no van en aquesta línia.

Saben com es defensen les institucions d'aquest país? Doncs, en primer lloc, no abandonant-les, és evident: per interessos particulars, per interessos partidistes, per la gestió dels lideratges interns, per les lluites de poders dins l'organització... Es defensen assumint responsabilitats, malgrat que sigui difícil. Per tant, tot el contrari de sortir-ne per evitar la responsabilitat de gestionar les conselleries amb una crisi econòmica i social. I aquestes no són paraules del Govern, són paraules d'algú del seu grup.

I ho fem, per exemple, efectivament, amb la gestió de la sequera, en aquest decret que els hi plantegem aprovar, perquè és evident que tothom sap que la situació és molt crítica, que ho hem parlat amb tots els sectors afectats, que n'hem parlat perquè

vindran temps molt difícils. Però, en qualsevol cas, també n'hem parlat amb vostès, al febrer i al març, amb reunions aquí mateix al Parlament de Catalunya.

També ho vàrem fer en el tema dels interins que vostè ha comentat. Cap proposta, cap indicació per part del seu grup, i, en el sentit d'haver-la incorporat, ho haguéssim pogut fer, òbviament.

Es defensen quedant-s'hi, especialment en moments difícils, complexos socialment i econòmica que la ciutadania està patint, i que les institucions han de ser fortes, i, per tant, ni un pas enrere, sí, ni un pas enrere. I nosaltres no fem mai un pas enrere.

Les institucions es defensen posant per davant els interessos de país, el bé comú, als interessos de partit. I contribuint també a que el país tingui pressupostos, perquè això és objectivament bo; tenir més recursos per a la ciutadania és objectivament bo.

I no es defensen aixecant-se de la taula per pur tacticisme, quan s'han incorporat la immensa majoria de les seves propostes, i quan, de fet, el va iniciar, aquest pressupost, un conseller seu i, per tant, segur que hi va incorporar les seves propostes, n'estic convençuda. Però, en tot cas, finalment no els hi devia encaixar en el seu relat polític partidista aprovar-los. Per tant, prefereixen alimentar eslògans de principis de segle XXI, que no se'ls creu ningú, com és el tripartit, mentre fan la pinça «sociovergent» amb pactes que mantenen a la diputació, als ajuntaments, als consells comarcals, o per intentar tombar la renda bàsica universal, juntament amb PP, VOX i Ciutadans.

La militància en la unitat, que vostès tant prediquen, ha de ser especialment en la defensa dels interessos de la majoria del país i del bé comú, i aquesta militància sovint l'obliden.

I permeti'm que faci referència a alguns dels temes que vostè concretament ha apuntat. Les institucions es defensen sent honestos, perquè vostès agafen unes declaracions, en retallen un tros –el que els interessa–, les treuen de context, i d'això en fan notícia. I això no és defensar les institucions. Ser honestos és explicar-li clarament què va dir el senyor Campuzano, el conseller Campuzano –que, de fet, fa un moment era aquí–, amb relació a la qüestió a què vostè ha fet referència.

Sabem que Santa Coloma necessita aquesta segona residència. Sabem que hi ha un terreny públic. Cal que l'ajuntament tingui la voluntat de construir-l'hi, com hem fet amb altres ajuntaments de Catalunya, i ens posarem d'acord entre el Govern i l'ajuntament per construir aquesta residència, i, sobretot, per part de la Generalitat en garantirem el finançament públic.

Per tant, surtin de Twitter, vagin a la realitat i veuran que, evidentment, no fem cap vinculació amb els resultats electorals municipals. Les decisions de la Generalitat es basen en les necessitats de la ciutadania i el territori. Això és treballar de forma rigorosa, i això és defensar les institucions. El Govern de la Generalitat treballa per a tothom, sense deixar ningú enrere, sense mirar de quin color polític és la demanda concreta.

Però, escolti, permeti'm explicar que jo vaig ser alcaldessa del meu municipi dotze anys, i, en aquest sentit, vaig coincidir, vam estar en el mateix moment, en l'últim període del president Pujol..., Maragall, Montilla i Mas. Per tant, n'he vist de tots els colors polítics: reunions d'alts càrrecs amb el cap de l'oposició i empresaris al meu municipi sense tan sols ni avisar-me, com a alcaldessa de Santpedor; o tenir informació de les subvencions que havien de sortir per part del líder de l'oposició i, en canvi, no tenir-les des del punt de vista de l'ajuntament. Això a mi m'ha passat. I, en aquest sentit, com a consellera de Presidència, òbviament el que faig sempre és visitar tots els ajuntaments, encara que després probablement tingui un acte de partit, com és normal, com fem tots, crec. O no ho fem, diguem-ne...? No ho fa, per exemple, el president de l'Estat, quan ve aquí i es reuneix amb el senyor Illa, per exemple, i no es reuneix amb el president de la Generalitat? En moltes ocasions ha pogut passar, això.

En tot cas, i com a consellera de Presidència, soc interlocutora amb el món local i, per tant, vetllo escrupolosament perquè, efectivament, es respecti el que vostè apuntava, que és aquesta separació entre les institucions i el partit. I crec que ho fem també quan, de fet, mirant les inversions territorialitzades del pressupost de la Generalitat, veiem que la distribució està feta segons les necessitats del territori, les demandes de les persones que hi viuen, governi qui governi, i no es defensa en funció de qui en aquell moment té el poder polític. És curiós que qui més alça la veu en aquest sentit és qui ha tingut justament la gestió de la presidència de la Generalitat durant tants anys.

I, per tant, en aquesta línia, el que no és defensar les institucions són declaracions, com s'han donat en alguna ocasió, parlant de la il·legitimitat d'aquest Govern. Saben com es defensen les institucions? Doncs sent rigorosos, no barrejant-nos amb el fangar de les causes judicials que contribueixen a desacreditar-les. Les institucions es defensen no descarregant tota l'artilleria contra el viatge institucional del president de la Generalitat a Amèrica Llatina, per exemple, quan amb la consellera d'Exteriors han tingut una agenda internacional potent, amb una màxima representació de ministres, presidents, expresidenta, i, en aquest sentit hem sentit crítiques ferotges contra aquest viatge.

Vostès, més que ningú, saben com és de difícil l'acció institucional exterior quan ets independentista, quan estàs en un procés d'autodeterminació, i crec que seria honest reconèixer-ho. I, en canvi, des del començament, hem sentit que fins i tot algun dels seus dirigents en feia befa i ridiculitzava el propi president. Però, en tot cas, no ridiculitzava el president; ridiculitzava, o intentava ridiculitzar, la institució. Però el que fem és teixir aliances internacionals, i crec que això és bo i ens ho han de reconèixer.

Però, en tot cas, i segueixo, crec que és important que valorem el que s'està fent des del Govern de la Generalitat en acció exterior, per exemple, amb aquesta obertura de les instal·lacions a Argentina, o bé amb l'obertura de les noves oficines que hi haurà, doncs, planificades, de fet, pel Govern i aprovades també pel seu grup parlamentari. I, per tant, seguim escrupolosament la planificació que teníem. Per tant, li demanaria que no s'alineessin amb aquells que contribueixen al descrèdit, al menys-teniment de la institució, sinó que fem una aposta clara pel nostre país, per la nostra acció exterior.

I, en tot cas, canviant una mica de qüestió, crec també que es defensen les institucions apostant clarament per la transparència, pel govern obert, posant al centre les accions orientades a garantir una bona gestió pública i fer-la transparent, i defensar les parets de vidre i no els panys i forrellats, i, en aquest sentit, prevenint irregularitats, males pràctiques. I voldria defensar, una altra vegada més, que hem posat en el Departament de Presidència les polítiques de bon govern i de govern obert, que el que fan justament és prevenir males praxis que hi podria haver a l'Administració de la Generalitat, i crec que ens n'estem sortint molt i molt bé.

I com que no en tenim prou, volem construir institucions ètiques, transparents. Volem una societat empoderada, i ens preocupen molt els indicadors de desgast de la democràcia, avui que parlem d'institucionalitat i d'institucions. Ens preocupa molt el creixement del populisme i, per tant, aquest desgast de la democràcia que vivim, malgrat els esforços que fem per revertir-ho. Per això volem una ciutadania que senti la democràcia més a prop, les institucions més a prop, les institucions més confiables. I crec que, en aquest sentit, estem fent bona feina.

Posem les institucions al servei de la ciutadania, en benefici de l'interès general, del benestar de tothom, en col·laboració amb tots els sectors, socials, privats, per a una governança col·lectiva. En aquest sentit, sempre li explico que volem fer un govern obert, col·laboratiu, i crec que ho estem assolint perquè, de fet, hem sigut capaces i capaços d'arribar a acords amb diversos sectors per tirar endavant propostes normatives i propostes de tot tipus.

Construïm un govern de portes obertes, de ciutadania activa, de polítiques compartides, perquè la gent pugui confiar en les institucions, perquè volem fer una administració més desburocratitzada, més fiable, més propera, més proactiva i més personalitzada. Aquesta és la nostra manera de fer política, la manera de dur a terme l'acció institucional, i així ho seguirem fent.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies. Consellera, aquesta interpellació és precisament per defensar aferrissadament les institucions. I hauria pogut ser una oportunitat per a vostè i, des del respecte institucional, hagués pogut respondre a la meua interpellació sense necessitat de fer d'oposició de l'oposició i fer un atac frontal a Junts per Catalunya. *(Aplaudiments.)*

Sap com es generen els consensos, consellera? Els consensos es generen complint els acords, cosa que vostès no fan de manera reiterada. *(Aplaudiments.)* És obvi que el Govern d'Esquerra els fa nosa al Parlament. Aquest Govern fa i desfà com vol, menystenint els acords de la cambra legislativa. I jo em pregunto: on són els controls i on són els equilibris?

I li'n posaré exemples. El Parlament va rebutjar àmpliament, votant, l'acord de claredat. I, tot i així, vostès ignoren aquest mandat i fan el que volen i com volen, i reiteren la proposta, i constitueixen un comitè d'experts per parlar-ne. Això, per a Junts per Catalunya, és un clar símptoma d'imposició que es tradueix en un menyspreu cap al Parlament. Ni era una proposta al seu programa electoral, ni era una proposta d'acord de govern, ni era una proposta del programa de Govern i, per tant, no té la legitimitat ni l'aval de la ciutadania ni tampoc d'aquest Parlament. *(Aplaudiments.)*

El Parlament ha de fiscalitzar la faena del Govern, i vostès s'ho prenen prou a la lleugera, com si fos un atac, quan el control de l'acció de govern és la funció bàsica d'aquest Parlament, al marge de la funció legislativa. I és que la separació de poders no significa que hi pugui haver una desconexió de l'executiu envers el legislatiu. Cadascú té el seu rol. El respecte institucional passa per no confondre mai la institució amb el partit, ja l'hi he dit abans. I fins i tot, últimament, cromàticament, de vegades no sabem si som a Calàbria o som a Palau. Les necessitats electorals mai no són prioritàries a les necessitats socials, i els interessos d'Esquerra mai no han de passar per sobre dels interessos de la ciutadania. Això desprestigia les institucions i, òbviament, desprestigia la democràcia.

Una de les principals eines que té la cambra per fiscalitzar i controlar són les preguntes parlamentàries escrites que fem al Govern. Malauradament, a nosaltres no ens sorprèn, però, miren, volem fer públic i denunciar que és un tràmit que no els importa gaire: no n'han respost ni un cinc per cent dins del termini. I això, si responen, perquè, pel que veiem, moltes de les preguntes que els fem ni ens les responen. Des de fa setmanes i mesos estan fora de termini. Ja hem adoptat nosaltres les accions perquè facen el que han de fer.

Però un altre exemple: Junts per Catalunya posa en el focus el desgavell en temes d'educació en sessió de control al Parlament i també amb una interpellació al conseller. I la resposta és una cimera en un dia de ple a les deu del matí per parlar de l'abandonament escolar prematur. I quines ganes tenen de treballar amb els grups parlamentaris, si no hi podem acudir, perquè tenim ple al Parlament de Catalunya? *(Aplaudiments.)* Tot i que no ens vulguin tenir en compte, nosaltres també ens fem nostre el repte de l'abandonament escolar i, evidentment, el liderarem també des del Ple monogràfic que demanem.

Ens preocupa aquest menysteniment que tenen cap al Parlament de Catalunya. Estan sols, i aquí representem tots els colors i totes les ideologies, i, per tant, si vostès volen sumar perquè l'activitat legislativa del Govern tiri endavant, hauran de comp-

tar amb el suport ampli d'aquesta cambra i hauran de saber generar consensos. No es pot governar el país amb trenta-tres diputats, i vostès sembla que han oblidat massa ràpid que aquesta cambra és qui va investir el president Aragonès amb un suport històric de setanta-quatre diputats, que han anat perdent pel camí pel reiterat incompliment d'acords. De setanta-quatre a trenta-tres en menys de dos anys. I això..., de veritat que no els fa reflexionar? Ens trobem amb aquest Govern que té el suport minoritari d'aquesta cambra, el suport parlamentari menor de la història, però que, per contra, no només obvia aquesta realitat, sinó que pretén actuar com si disposés d'una majoria absolutíssima.

I acabo, vicepresidenta. Us demanem, consellera, us demanem explícitament el compromís de revertir aquesta situació. Responguin les preguntes parlamentàries. Deixin d'utilitzar el Govern per a interessos partidistes, deixin de fer promeses en funció d'uns resultats electorals. Deixin de barrejar govern i partit. Faran un favor al país, a tot el país, i faran un favor a les institucions. I avui, que és el Dia Mundial de la Poesia, cal recordar Martí i Pol: «Tot està per fer i tot és possible.»

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputada, bé, he pres nota del tema de les preguntes parlamentàries. Hi ha alguns departaments que en tenen moltes més i més dificultats, doncs, per respondre-les. I, evidentment, ens hi posarem, perquè, òbviament, la voluntat d'aquest Govern és respondre en temps i forma. Per tant..., en fi, ho treballarem.

Per altra banda, i parlant d'acció parlamentària o d'acció de l'executiu, és evident que a l'executiu el que tenim és la voluntat de fer propostes concretes, i és el que fem per tirar endavant el país, per superar la situació d'atzucac, i és en aquest sentit on vam plantejar l'acord de claredat. Però també recordar-li que en aquest mateix Ple també es va rebutjar la seva qüestió de confiança, una moció que en parlava. Per tant, també vostès, d'alguna manera, encara s'han quedat en aquell moment polític i encara no l'han superat. Quan governem, sabem que hi ha un cost, i en aquest sentit crec que encara no l'han assumit, el cost, doncs, de sortir del Govern i acceptar aquesta situació.

Nosaltres el que fem quan governem és treballar amb valors republicans, i això el que vol dir és vocació de servei. I això el que vol dir és defensar l'interès general, el bé comú, i no l'interès particular o l'interès de partit. I sempre ho fem amb responsabilitat, conscients que les nostres accions tenen un impacte claríssim en la ciutadania i, per tant, que hem de fer polítiques públiques beneficioses per al conjunt del país i el conjunt, doncs, de les transformacions que calen. En aquest sentit, és evident que el món va molt ràpid i que nosaltres, l'Administració pública, també hi hem de donar resposta.

Per tant, ho fem quan posem tots els recursos, totes les possibilitats, per fer que l'educació, que vostè n'ha parlat, doncs, millori des del punt de vista de la gratuïtat de la infantil 2 o la reducció de ràtios, que segur que devem convenir que és important que ho fem des de P3 i que anem pujant a totes les aules, en el sentit que això segur que millorarà la situació del fracàs escolar al nostre país. Però, en qualsevol cas, evidentment també agafem el guant de parlar d'aquestes qüestions tan rellevants, com el futur de la nostra educació.

Però ho fem també amb el pacte nacional per la llengua. Crec que l'hem ben plantejat, en el sentit de que és participat també pel seu grup. I en aquest sentit li agraïxo la implicació que han tingut per fer, efectivament..., per superar aquesta situació complexa que vivim en aquests moments, fer una política lingüística transversal, participada, consensuada, i fer que el català se situï on toca.

També en qüestions com el pacte nacional per a la indústria, la transició energètica, l'agenda rural. I, en aquest sentit..., i deixi'm que li faci una aproximació de la qüestió dels municipis més petits i que en alguna altra ocasió vostè hi ha fet referència. I és un treball institucional molt ben travat, crec, amb els ajuntaments més petits d'aquest país, però també amb les associacions municipalistes, perquè, efectivament, ens en sortim, de modificar aquelles normatives que no s'adeqüen a les seves necessitats.

Tot això ho fem amb valors de rigorositat, d'honestedat. Fem una aposta també per la resolució del conflicte polític, doncs, clarament. I aquí deixi'm que li digui que les set plagues d'Egipte, que sovint ens anuncien, no han passat, i que, per tant, nosaltres, el Govern de la Generalitat, continuem treballant per la llibertat de tot-hom i per treballar per reduir la repressió.

En aquest sentit, posar també de manifest la feina que vàrem fer ahir tots plegats com a grups parlamentaris en la comissió del Parlament Europeu de Pegasus. Crec que està bé que quan fem coses conjuntament les posem en valor, perquè, si no, farem un flac favor a l'independentisme. Perquè sovint, quan ens escolten aquí al Parlament, el debat que tenim vostè i jo, el que fem és desmotivar-los, i això és el que no podem permetre'ns. En aquest sentit, jo poso sobre la taula que el Govern de la Generalitat defensa la independència d'aquest país i posa les millors eines que té, una societat més justa, més igualitària... I, en aquest sentit, defensar el dret a l'autodeterminació d'aquest país.

Vull centrar-me en una qüestió. Sembla que els hi agradi més confrontar amb Esquerra Republicana que no pas, en aquest cas, doncs, amb grups que no defensen els nostres plantejaments polítics des d'un punt de vista d'independència, per a desesperació del votant independentista, sovint sembla que per esgarrapar quatre vots. Però, en qualsevol cas, i per aportar elements positius, nosaltres li estenem la mà, i ho fem des d'aquest faristol, per seguir treballant, en aquest cas, pel prestigi de les institucions, però també pel prestigi del moviment independentista.

I, per tant, en aquest sentit, Esquerra Republicana proposa qüestions, les lidera, les lidera també des del conjunt del Govern, però el que volem fer també és fer mà estesa, treballar plegats pel país, per la independència i per la nostra llengua.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Parlamentari de VOX a Catalunya.

Interpellació al Govern sobre el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

300-00308/13

Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bé, molt bona tarda a tots. Gràcies, presidenta. Señora Vilagrà, buenas tardes a usted también. Hoy desde el Grupo Parlamentario de VOX queremos presentar esta interpelación al Gobierno para tratar un tema que nos preocupa especialmente, pero empecemos desde el principio.

En los años ochenta, durante la primera legislatura del Parlamento de Cataluña, se aprobaron distintas leyes destinadas a usurpar competencias que correspondían al Estado. El proyecto político que puso en marcha el expresidente Jordi Pujol para Cataluña no estaba enfocado en dotar de mejores servicios, de mejores infraestructuras, de mejores prestaciones al conjunto de los catalanes, sino de sentar las bases de un proyecto político cuyo objetivo es la separación gradual de Cataluña del resto

de España, mediante la creación de estructuras de estado destinadas a suplantar las que compartimos con el resto de los españoles y que nos hacen iguales.

Del mismo modo, cuando se creó la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no se hizo precisamente para ofrecer un servicio de comunicación, de información, de entretenimiento al conjunto de los catalanes, sino que el verdadero objetivo de TV3 ha sido siempre el mismo: la utilización política de los medios de comunicación para fragmentar la unidad de España, crear división entre los catalanes y enfrentarlos con el resto de los españoles.

Y para asegurar que los medios de comunicación públicos de Cataluña cumplen con esta misión se redactaron un conjunto de normas que dictan cómo tiene que tratarse la información, qué términos deben emplearse para definir determinados conceptos y, por supuesto, cómo transmitir esa información a la audiencia. Este documento es conocido como «el libro de estilo de la CCMA», «el libro de estilo de TV3», y les aseguro que es un auténtico manual para la mentira y la manipulación. Vayamos a analizarlo, veremos el porqué.

Si lo abrimos por la primera página, veremos el capítulo dedicado a los principios generales de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, y dicta las siguientes normas: «La misión de los medios públicos es la de expresar la identidad nacional de Cataluña, de los países y regiones de habla catalana.» Y sigue: «Los términos “país”, “nación”, “nacional”, “Gobierno” y “Parlamento”, entre otros, hacen referencia única y exclusivamente a Cataluña.»

Señora *consellera*, no pueden inventarse que Cataluña es una nación, que Cataluña es un país, y obligar a los trabajadores de los medios públicos a emplear estos términos con una intención ideológica muy evidente. No pueden utilizar los medios públicos que pagan todos los catalanes para vender ahí sus marcos mentales.

Y, claro, para colmo... Porque, si para TV3 Cataluña es un país, Cataluña es una nación, entonces nos podemos preguntar: para el libro de estilo de TV3, ¿España, qué es, entonces? No, España no es ni un país. España tampoco es una nación. España es —y cito textualmente— «una realidad geopolítica». Tócate las narices: una realidad geopolítica. Y encima tenemos que referirnos a ella como «el Estado español». No vaya a ser que alguien pueda sentir el más mínimo afecto o cariño con su patria, ¿no?, vamos a enfriarlo refiriéndonos de esta manera.

En este mismo apartado, el libro de estilo de TV3 nos habla otra vez «*dels Països Catalans*» y nos dice que con ese término debemos referirnos a todos los territorios de habla catalana. Señores, de verdad, suelten el brazo de los valencianos y de los baleares, que no son catalanes. Son igual de españoles que yo y que usted, señora *consellera*, pero catalanes desde luego no son. Entonces, abandonen ese imperialismo lingüístico intolerable que trata de catalanizar y de politizar lo que son otras lenguas españolas.

Y para que vean... (*Alguns aplaudiments.*) Y para que vean cómo TV3 aprovecha cualquier espacio, da igual lo que sea —temática infantil, las noticias, documentales—..., aprovechan cualquier espacio para meter ideología hasta en el programa del tiempo —hasta el programa del tiempo. Esto ¿qué es? Esto..., los Países Catalanes, eso que no existe... Por cierto, invaden parte de Francia, y ahí hasta llegan..., un poco más y se comen Cartagena y Murcia. ¿Eso también son los Países Catalanes, señora *consellera*?

Vamos a ver, el libro de estilo no solo manipula la realidad política, histórica, geográfica de Cataluña, empañándola de ideología separatista, sino que además pretende disfrazar la realidad, una realidad que se vive en muchos de los barrios, en muchas calles de Cataluña. ¿Para qué? Para que los hechos, pues, no desarmen su relato ideológico.

Verán, la semana pasada estuve en el barrio gerundense de Santa Eugenia, y estuve hablando con los vecinos de ese barrio. Y nos comentaban cómo, en determinadas horas de la noche, ya no se atreven a salir ni siquiera para tirar las basuras. Nos dicen que en sus..., en los parques, los niños ya no salen solos a jugar. Incluso me decía una

señora mayor, que podía haber sido perfectamente mi abuela o la suya..., decía que cuando vuelve a su casa y está oscureciendo, cuando va a entrar en el portal, muchas veces mira detrás, porque tiene miedo de que alguien le pegue un tirón, que le tire de la cadena, que le tire del bolso, que la pueda hacer caer al suelo y se pueda hacer daño.

Y lo que estoy contando igual a ustedes les resulta extraño, pero es algo que sucede a diario y con lo que tienen que vivir muchísimos vecinos de Cataluña. Sin embargo, el libro de estilo impide que los medios públicos hablen sobre estos temas por no dañar la cohesión social. Miren, la cohesión social la han dañado ustedes; la han dañado los políticos que protegen a los delincuentes, que son tolerantes con las mafias de la ocupación; la cohesión social la han dañado ustedes fomentando la inmigración ilegal y masiva. Ustedes son los que han acabado con la seguridad y con la convivencia en muchos barrios de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Para ocultar las consecuencias de la tolerancia de este Gobierno con la delincuencia, con la inmigración ilegal, el libro de estilo de TV3 nos dice que cuando se emiten informaciones sobre delitos, pues, se evitarán difundir datos que puedan, dicen, estigmatizar a las personas, e incluso ni siquiera van a decir si esa persona tenía o no antecedentes penales. Igual es relevante que la población de Cataluña pueda acceder a este tipo de información.

Además, dice: «TV3 se hará eco de la diversidad y la interculturalidad, tratando la inmigración en todas sus vertientes como un hecho social no asociado específicamente a ningún problema.» Y claro, es evidente, la inmigración en sí misma no supone un problema. (*Algú pica de mans.*) Ahora bien, cuando... Escuche, escuche, que igual le falta ese dato. Cuando no... (*Alguns aplaudiments.*) Cuando las fronteras no se defienden debidamente, se puede colar cualquier tipo de indeseable y que venga aquí a cometer cantidad de delitos, como es algo que sí que está sucediendo —que sí que está sucediendo—, que sufren los vecinos y que, además, su propio Gobierno lo avala con los datos que emiten.

Le voy a dar tres: el cuarenta y uno por ciento de los presos en cárceles catalanes son extranjeros, más de la mitad de las personas detenidas en Barcelona...

La vicepresidenta segona

Diputat, diputat, si us plau. No ens obligui a que, cada vegada que vostè intervé, tots els membres de la Mesa ens vegem obligats a agafar el codi de conducta per recordar-li, una vegada més, que no es pot relacionar immigració i delinqüència, i que mereixen, els diputats aquí presents i tota la ciutadania, el major respecte per part dels seus representants. Li demano per favor que no ho faci. (*Aplaudiments.*)

Perdó, diputat. Com que no li havia parat el temps, li sumaré els segons que jo li he robat a vostè.

Gràcies.

Alberto Tarradas Paneque

Se lo agradezco. Yo creo que lo mejor que podemos hacer para los vecinos de Cataluña, para los catalanes, es contar la verdad. Eso es respetarles. Son capaces perfectamente de entender lo que pasa en la calle, no necesitan que el Gobierno utilice los medios para taparles..., para que no sepan ciertas cosas. La gente tiene que saber qué es lo que sucede.

Como decía, el cuarenta y uno por ciento de los presos en las cárceles catalanes son extranjeros, más de la mitad de las personas detenidas en Cataluña por delitos relacionados con naturaleza sexual también son extranjeros y casi el ochenta por ciento de los detenidos en la ciudad de Barcelona en el año 2022 también son extranjeros.

La vicepresidenta segona

Diputat, diputat... (*Alguns aplaudiments.*) I ara li paro el temps, perquè quedi clar. Diputat, si us plau, no pot reiterar... Perquè és el segon avís; el primer ja l'hi he

fet, el segon també. Deixi de reiterar-ho. Al tercer avís, aplicaré estrictament el Reglament de la cambra.

Alberto Tarradas Paneque

«Señor diputado, no diga la verdad.» Eso es lo que acaba de decir la presidenta en funciones. «Vamos a ocultarla.» Eso es lo que quieren.

Y ante esta incontestable realidad, que omiten incluso los datos de su propio Gobierno, porque un trabajador de la CCMA no puede decir algo tan evidente como que la inmigración ilegal y descontrolada trae problemas... Eso es una realidad. Además, después nos dice..., porque, claro, cuando se trata de delincuentes extranjeros, no se puede decir el origen de esa persona, pero cuando se trata de informar sobre un hecho positivo, entonces sí, el libro de estilo nos dice que hay que remarcar la catalanidad de esa persona. Ahí sí que se puede decir de dónde viene.

Queda claro que, mediante este tipo de sutiles y no tan sutiles manipulaciones, lo que persiguen es un objetivo muy concreto, que es promover el multiculturalismo, las políticas de inmigración masiva, que están poniendo contra las cuerdas nuestra convivencia, nuestra seguridad, el acceso y la calidad, también, de nuestros servicios públicos.

Me he quedado sin tiempo, señora *consellera*. Seguiremos en la réplica.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputat... Bé, som-hi un altre cop, tornem-hi, no ha estat res. M'imagino que no devia quedar satisfet amb les meves explicacions de fa quinze dies, justament preguntant per la mateixa qüestió. I jo em centraré en la qüestió, doncs, sobre la que va la interpellació, que és sobre el llibre d'estil, i, en tot cas, li explicaré el mateix amb més detalls. I, en fi, espero que ho entengui.

Em permetrà, per començar, recordar-li que la corporació de mitjans és una empresa pública amb uns òrgans de govern que prenen decisions –les més oportunes que consideren–, però en tot cas independent del Govern de la Generalitat, el qual no té incidència en el seu dia a dia. Per tant, el lloc adequat on formular les seves consideracions respecte a aquesta qüestió és la Comissió de Control de la Corporació. De fet, avui ha aprofitat per parlar de moltes altres coses i no del que veníem a parlar.

A mi de debò que em sembla surrealista estar parlant sobre el contingut del llibre d'estil de la corporació amb una força que el que pretén és tancar TV3, tal com diuen als seus pamflets, però està clar que la coherència no és precisament el seu fort. També diuen que volen dissoldre les cambres autonòmiques, però aquí estan; suposo que, quan els hi va el sou, el tema de la coherència tampoc és tan important, perquè podrien fer escons buits, com s'ha fet en altres cambres parlamentàries, però vostès són aquí.

I, en tot cas, en l'àmbit de mitjans, també hi ha incoherències en el seu discurs. Segurament no gaires, perquè, com que no governen a gaires llocs, no han tingut temps de ser incoherents. Però, en tot cas, el 2019 van proposar el tancament de les televisions públiques, incloent-hi les televisions autonòmiques i la ràdio i la televisió espanyoles; l'eliminació de les aportacions de recursos públics que reben, per veure si serien viables. Aquí podríem entrar en una discussió sobre el que entenem per «servei públic», per «rendibilitat econòmica», però segur que tampoc ens en sortiríem.

Però, bé, un exemple concret: en la campanya electoral de les eleccions a Castella i Lleó, vostès van comprometre's a eliminar la subvenció anual que rep la televisió pública d'aquella comunitat per destinar els diners a centres sanitaris, una proposta populista a les que ja ens tenen acostumades. Però, ves per on, en aquest Govern de Castella i Lleó s'han incrementat les subvencions en 20 milions d'euros,

concretament –no és pas poca cosa–, per a la seva televisió autonòmica. Tampoc la coherència i el rigor no són importants per a vostès.

Com els deia, penso que no té cap mena de sentit discutir amb vostès aquesta qüestió, però sí aprofitar aquests minuts per explicar l'aposta claríssima que té el Govern per la corporació, per la comunicació audiovisual pública i pel sector de l'audiovisual.

Per exemple, en primer lloc, l'aposta per posar en el pressupost 32 milions d'euros per a la corporació per a aquest 2023. Un pressupost que significa l'augment més elevat en els darrers dotze anys; per tant, per afrontar els reptes de futur que convé que afronti la corporació. I la voluntat del Govern és que, en tres anualitats, puguem arribar a recuperar la inversió d'abans de les retallades de fa deu anys. Aquest és l'objectiu a assolir.

I li dono una dada abans que em comenci a dir que la despesa és excessiva, i és que l'aportació que fem per part del Govern a la corporació, comparada amb habitants i amb el que hi ha en el nostre entorn de la Unió Europea..., veurà que la Generalitat de Catalunya, clarament, està per sota del que hi posen, doncs, en conjunt, una mitjana de cinquanta euros per habitant, a les televisions en el marc de la Unió Europea. De fet, Catalunya en aquests moments hi posa trenta-un euros per habitant. Per tant, estem molt enrere, i el que farem és situar-hi més pressupost i més suport.

Compartim, doncs, l'aposta estratègica de la corporació per adaptar-se als canvis que viu el sector, amb una aposta ferma per potenciar els continguts de la graella audiovisual, especialment els destinats a públic juvenil i infantil, gèneres d'entreteniment, cultura, ficció, documentals, compra de pel·lícules. I tot això la corporació ho fa sempre tenint en compte la missió de servei públic i de foment de la llengua catalana en un àmbit de la globalització de continguts que afecta especialment les llengües minoritzades.

I, miri, vostè ha parlat de la llengua i de la llengua catalana en el marc dels Països Catalans. Doncs bé, l'Acadèmia de la Llengua Valenciana parla de la unitat lingüística, òbviament, de la llengua. I, per tant, faci una prova: si se'n va a Vila-real i parla català..., a veure què passa.

I em permetrà també que aprofiti aquest moment per parlar d'una nova aposta, una nova plataforma digital que es va presentar la setmana passada, que segur que tampoc els hi agrada, com totes les accions que fa la corporació, perquè és una aposta clara de futur. És un encàrrec que el Govern ha fet a la corporació perquè elabori aquesta nova plataforma digital, una aposta per una inversió en tecnologia, d'una banda, i en creació de continguts, per l'altra; aquesta OTT –que col·loquialment en diem el «Netflix català»– de continguts gratuïts, accés universal, capaç de competir amb les grans plataformes, de garantir l'accés de la ciutadania a continguts en català en l'entorn digital.

En definitiva, es tracta de fer una plataforma transmèdia, interactiva, que ofereixi vídeos segons demanda, canals en directe, sèries, documentals, informació, esports, més cultura, més ciència, més continguts infantils, per a joves, i també d'oferir una millor experiència d'usuari amb personalització de continguts –és evident que els requeriments actuals ho manen. Una plataforma més col·laborativa, oberta a aliances amb les altres plataformes, al sector de l'audiovisual, a equipaments públics, a persones creadores de contingut en català, i, en definitiva, un motor per a la indústria i la producció audiovisual catalana. Per tant, produccions exclusives amb catàleg de servei i amb noves apostes.

Aquesta és també una aposta claríssima, una eina imprescindible, per al català, és obvi. Després de quaranta anys –i vostè ha fet referència a la creació de TV3, que va significar, evidentment, un impuls clar a la normalització lingüística, a l'ús del català, l'ús social del català–, és evident que la situació actual és complicada, és complexa, i, per tant, necessitem un reimpuls. I, per tant, per a la promoció de la llengua, per a la normalització..., és missió fundacional de la corporació també treballar en aquest sentit. I per això aquest 2023 serà realitat aquesta nova oferta de continguts

digitals, i l'any vinent, 2024, un catàleg de serveis i continguts. És una sacsejada, és evident. Aquesta corporació necessitava fer aquest revulsiu en aquest àmbit.

I, de fet, també ha fet un revulsiu en un pla estratègic que és molt rigorós i que, en aquest sentit, es va fer en els darrers mesos, que marca les pautes de cap a on hem d'avançar. És un pla estratègic que li recomano que es llegeixi, perquè hi han participat més de mil persones de l'organització; hi han fet aportacions, han partit d'una anàlisi de dades i de la situació actual, concreta, global, marcant les línies de futur. I, en aquest sentit, no és que siguem autocomplaents –al contrari–, sinó que el que volem és, de les mancances, de les febleses, fer-ne oportunitats i fortaleces i tornar a connectar amb tothom, reconnectar amb tothom. I aquest pla estratègic, justament, té un eix prioritari, que és la cohesió amb la ciutadania al voltant de continguts de qualitat en català.

Per tant, li recomano que se'l llegeixi, perquè, malgrat que ja sé que no li agradarà, perquè..., comprovarà el procés rigorós, ambiciós, el plantejament de servei públic i el plantejament que ja hem començat a aplicar amb èxit en alguns casos. Ja entenc que a vostès els fa ràbia la nostra aposta per la refundació de la corporació, perquè és una refundació que pretén convertir-la en una corporació catalana de continguts que situï l'usuari al centre, i és urgent i indispensable per actualitzar els nostres mitjans de comunicació després de quaranta anys de la seva creació.

I, com li deia, ja n'estem veient els primers fruits. Ja entenc que el fet que els nous continguts per al canal infantil i juvenil SX3, amb la vocació de recuperar el lideratge dels continguts que havia tingut el Club Super3, en uns moments, doncs, que ja es comencen a veure els èxits, li desmunta el seu argumentari. Però, miri, s'hi haurà d'anar acostumant, perquè les coses s'estan fent bé i anirem en aquesta direcció.

Ja entenc que els complica l'existència el fet que TV3 tanqués el 2022 com la cadena més vista, amb el lideratge de la més seguida, mantenint per tretzè any consecutiu el lideratge a les audiències. No només això, sinó que també és la cadena generalista més ben valorada durant tots aquests anys de lideratge.

Jo entenc que això no els encaixa amb el seu discurs que els mitjans de comunicació no són plurals. De fet, si es mira l'informe del CAC, doncs, veurà que justament som els que tenim més pluralitat. TV3 és el mitjà que recull més intervencions d'agrupacions diferents i el mitjà que representa més veus en la majoria dels ítems principals d'aquest últim quadrimestre. Per altra banda, TV3 i Catalunya Ràdio van ser els mitjans que més entrevistes van fer amb diferents actors polítics de l'espai informatiu i els que van incloure més diversitat de veus.

Per tant, vostès vagin fent soroll, vagin debatent-se entre si tanquen TV3 o, alhora, volen sortir-hi més; mentrestant, nosaltres anem fent la feina, garantim l'existència al país d'uns mitjans de comunicació de qualitat, uns mitjans que són l'avantguarda en la situació actual per afrontar els reptes de present i de futur i, sobretot, l'eina més potent per al català.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; gracias, presidenta. Señora *consellera*, vamos a ver, con su intervención ha quedado muy claro que ustedes no tienen el más mínimo interés en ofrecer un servicio público riguroso, de calidad, cierta fiabilidad al conjunto de los catalanes. De hecho, me atrevo a decir que yo creo que ni siquiera podríamos llamar lo que hace la CCMA «servicio público».

Básicamente, decía usted que cada día hay más catalanes que ven TV3. Oiga, eso es mentira. También le digo..., no solo es TV3, la gente cada día ve menos la televisión, pero TV3 especialmente. Y no me extraña, porque cada día hay una desafección mayor hacia un medio de comunicación que básicamente es conocido por dos motivos.

Uno son los insultos. En TV3 tenemos que escuchar insultos a diario –insultos a diario. Hemos tenido el programa de los *Bricoheroes* durante semanas y meses en antena, y ahí se ha insultado prácticamente a todos los colectivos que hay en Cataluña dentro del mismo lado, claro, porque a los separatistas ahí no se les puede insultar nunca. Por lo visto, al Partido Socialista tampoco se le puede insultar, porque en cuanto alguien levantó la voz y se le pasó por la cabeza en TV3 relacionar con el nacionalsocialismo al Partido Socialista, llegaron hasta prácticamente cancelar el programa, y estoy hablando de *Zona Franca*, un programa que sí que tendría que ser cancelado por los constantes insultos a España. Como digo, los insultos son por lo que TV3 es conocida en toda España.

Y, por otro lado, se trata de la falta de pluralismo. Ya le digo, no es que tengamos un especial interés, nosotros, en salir en TV3, pero si es un medio público que todos los catalanes pagan, pues, al menos un mínimo de pluralismo yo creo que se tendría que ofrecer. Y evidentemente que me leo los informes del CAC, precisamente por eso me atrevo a afirmar que TV3 es el canal de televisión menos plural de todo el panorama mediático español. VOX en ese canal no tiene más de un uno por ciento del tiempo de palabra.

Decía..., hacía una comparativa con Castilla y León, que no hemos cerrado la televisión pública de allí... Tiempo al tiempo, estamos gobernando en coalición. ¿Ustedes saben lo que es gobernar en coalición? Ahora se han quedado solos. Pero no se preocupe, que de verdad lo va a notar en el momento que VOX entre y gobierne en solitario en Castilla y León. Sobre todo, lo va a notar cuando gobernemos en solitario en toda España. Desde luego, los partidos separatistas ya se pueden ir despidiendo (*alguns aplaudiments*) de todos los privilegios de los que gozan.

Hablaba de la aportación por habitante, que TV3..., la aportación que hacen los ciudadanos de Cataluña con TV3 es equiparable a la de otros... Claro, ahí está el tema. Es que usted lo está comparando con países europeos con más de 50 millones de habitantes. Si comparamos una región donde viven 7 millones y la aportación que hace cada ciudadano con una donde viven 50, pues..., no es lo mismo. Es que las cifras de aportación que hacen las instituciones públicas a TV3 se parecen más a las de Radiotelevisión Española. Y recordemos, una vez más, que Radiotelevisión Española se está dirigiendo a más de 40 millones de habitantes.

Como decía, ha quedado un tema por tratar. Otra de las cuestiones donde queda patente la voluntad de imponer una visión ideológica concreta de los medios públicos de la Generalitat es el decálogo específico sobre la crisis climática, que también aparece, como digo, en el libro de estilo. Ese decálogo es todo un despliegue de dogmas de la nueva religión climática. Y leo textualmente: «Vinculamos el calentamiento global con los episodios de meteorología extrema y virulenta.» Así, sin dar ningún tipo de explicación.

Ocurre un terremoto en Turquía y Siria, calentamiento global; la erupción del volcán en La Palma, calentamiento global; nieva en el Pirineo, calentamiento global; sopla la *tramuntana* en el *cap* de Creus, calentamiento global. Así, sin más, sin ningún tipo de explicación científica ni racional.

Pero, quitando la nota surrealista de la cuestión, el decálogo también arroja, pues, frases que son interesantes, ¿no? Dicen: «Informem dels impactes, causes i solucions de la crisi climàtica» y «posem en valor les actuacions de particulars, empreses i institucions compromeses amb la sostenibilitat». Porque en el fondo se trata de esto, de promover un discurso, el discurso anticientífico de las élites, de los activistas, de las oenegés subvencionadas.

Se trata de señalar a la audiencia, de culpabilizarla; de decirle que los culpables de este supuesto calentamiento global son las madres que van a recoger a sus hijos al colegio con el coche. Se trata de acabar con nuestra industria, con la de la automoción –que es especialmente importante en Cataluña y que tantos puestos de trabajo da–, de nuestro tejido agrícola. Todo por el bien del clima. (*Sona el senyal acústic*

que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) En definitiva, de empobrecer a las clases medias y trabajadoras para frenar una emergencia, una falsa emergencia decretada por unos burócratas en un despacho.

Y termino en seguida, señora presidenta. El libro de estilo TV3 no busca transmitir la información con rigor, con veracidad, sino vender una serie de marcos mentales. Los medios públicos son un instrumento político al servicio del Gobierno para manipular, para mentir y para intoxicar, y una estructura de estado para la fragmentación de la unidad nacional. Por todo eso...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Alberto Tarradas Paneque

...y por muchas razones más, no tenga ninguna duda de que no descansaremos hasta cerrar TV3 definitivamente.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, bé, segurament no m'he explicat bé, o vostè en aquell moment no m'escoltava amb atenció, però justament he dit que no es podien comparar els trenta-un euros per habitant que ens gastem a Catalunya amb els cinquanta que es gasten a la Unió Europea. És a dir, vostè ho ha explicat al revés.

Però, en qualsevol cas, i pel que fa al llibre d'estil, que abans no he pogut acabar d'explicar-l'hi, són recomanacions que guien i orienten la feina de producció, de difusió dels continguts. Que és clar que l'hem de tenir, és evident. Totes les televisions tenen un llibre d'estil que recull els valors i els principis de servei públic i que el que fa és que hi hagi un compromís amb la qualitat, amb la transparència, amb l'eficàcia en la gestió.

És un llibre d'estil del 2013; per tant, ja té uns anys. I el que fa és aplicar un manual d'ús dels mitjans per aquests criteris, especificant les diferents plataformes per les quals es dona el contingut, especificant que hi ha un portal lingüístic que es diu ésAdir, on s'expressen els criteris lingüístics dels nostres mitjans, però també tenint molt en compte que la missió fundacional és de servei públic, de comunicació nacional i que, per tant, òbviament, la promoció de la llengua, la normalització de la llengua, és clau i bàsica.

I no ens en sortirem, afortunadament, de posar-nos d'acord en aquesta qüestió, en la qüestió del llibre d'estil, perquè a nosaltres ens sembla perfectament lògic que es faci d'aquesta manera i que, a l'hora de produir i difondre continguts, s'atengui a necessitats democràtiques, socials, culturals de la ciutadania, que hi hagi una vocació de màxima acceptació, de representar tothom, de credibilitat, de model de qualitat.

També, a banda del llibre d'estil, el pla estratègic té aquests objectius de produir i distribuir continguts que transmetin una societat més igualitària, menys estereotipada, més diversa, que garanteixi la protecció dels menors i de col·lectius vulnerables o, com li deia, l'ús del català. De fet, a aquest llibre d'estil hi acompanyen el Decàleg sobre el tractament de violència masclista, el Decàleg sobre perspectiva de gènere en els continguts dels mitjans i el Decàleg sobre crisi climàtica també en el contingut dels mitjans. I, és clar, això topa frontalment amb el que vostès representen i prediquen.

Vostès, amb una diputada que es presenta al Congrés dels Diputats amb una samarreta on es pot llegir «Not Me Too», intentant desacreditar tot el moviment de denúncia de les agressions sexuals..., doncs, escolti, això és increïble. O bé vostès, que directament neguen l'existència de la violència masclista, perquè diuen que la violència no té sexe.

O vostès, que, quan en tenen l'oportunitat, en l'única comunitat on governen, intenten limitar el dret de les dones a accedir lliurement a l'avortament. I no se'n sortiran, tampoc passaran, en aquesta ocasió. Vostès, que qualifiquen les manifestacions del 8 de març com a marxades de la mort. O vostès, que neguen l'existència del canvi climàtic, deixen anar perles com que el CO2 és necessari perquè hi hagi vida, parlant sobre l'augment de les emissions. Vostès, per a qui el canvi climàtic és una religió supersticiosa molt semblant als xamans i als bruixots –s'han deixat les bruixes, que tanta por els fan... Vostès, que van votar contra la llei del canvi climàtic aprovada al Congrés dels Diputats tot just fa dos anys.

Vostès –i ho ha fet avui...–, que menteixen descaradament quan parlen dels menors que migren sols amb proclames racistes i xenòfobes i amb continguts..., ho pretenen associar a continguts delictius. Vostès, que tenen una croada contra la llengua catalana i que ataquen des de tots els fronts que poden la nostra llengua sempre que en tenen oportunitat. Vostès, que diuen que es censura, però és que les seves proclames antidemocràtiques no tenen lloc a la televisió pública; això ja l'hi afirmo d'aquesta manera tan contundent. Vostès..., que discutim d'un llibre d'estil que es basa en produir continguts de forma democràtica, igualitària i no estereotipada, que dubto que entenguin què vol dir. Vostès, que parlen d'un llibre d'estil que ha de ser la base dels mitjans públics en català..., però que vostè, de fet, la vol tancar.

Per fortuna de la societat catalana i també, doncs, de la societat espanyola, són el que són, tenen la força que tenen i no en tindran gaire més, i a dia d'avui no tenen cap capacitat per incidir en l'espai públic de comunicació al nostre país. En tot cas, i pel que fa al Govern de la Generalitat, esperem que així segueixi.

La vicepresidenta segona

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre l'educació sexual i afectiva

300-00305/13

Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, la diputada Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, consellers i conselleres... En primer lloc, permetin-me que lamenti que una interpellació sobre educació sexual i afectiva de les escoles i, per tant, que hauria de formar part dels currículums educatius, no la respongui el conseller d'Educació; no per menysteniment a la consellera –li agraïm que ho faci ella–, perquè entenem que parlarem de la prevenció d'aquest assetjament que en molts casos es produeix als centres educatius, i ens sembla que ser un mer observador vol dir alguna cosa i ens preocupa. Per tant, comencem una mica malament.

Però, en tot cas, en les darreres setmanes hem estat coneixedors, a través dels mitjans de comunicació, de diversos casos d'agressions sexuals comeses per joves, per nens, per menors, nens d'onze, dotze, tretze, catorze anys: una violació grupal a una nena d'onze anys comesa per sis menors a Badalona; una agressió a dos nens al pati d'un institut per part de cinc menors de catorze anys al Vendrell; una agressió sexual a una nena de tretze anys comesa per un noi de quinze anys a Esparreguera; una nova agressió sexual a una noia de catorze anys dins d'una aula d'un institut de Rubí per part de cinc menors; una violació a una nena de tretze anys a Salou per part de quatre menors, tres de setze i un altre de catorze; una altra agressió a un alumne de quinze anys per part de dos menors a un institut a Cervera, o una altra agressió per part de quatre menors a un nen amb Asperger fa uns mesos a Vallirana.

No hi ha paraules per descriure l'horror que suposen aquests fets per a les víctimes, per a les seves famílies; també per als agressors –hi insisteixo–, tots molt joves,

menors d'edat, però també per a la comunitat educativa i per a la societat en general. I cal que trenquem el silenci; per dur que sigui, se n'ha de parlar. I és inevitable que ens preguntem per què passa això i quines en són les causes, però també què podem fer i, especialment, què es pot fer des del Govern, així com també des de les escoles, les famílies, els mitjans de comunicació, els ajuntaments, tothom, per tal d'evitar aquestes conductes de violència sexual intolerable entre persones tan joves. I per això des del meu grup plantejem aquesta interpellació no tant com una interpellació només al Govern, sinó com una interpellació a la societat en general.

Les agressions sexuals comeses per adolescents suposen, malauradament, un fenomen que està creixent de manera alarmant. Els delictes sexuals múltiples han pujat un cinquanta-sis per cent entre el 2016 i el 2021. S'estima que una de cada quatre agressions d'aquest tipus les ha comès un menor d'edat. I la pregunta és: per què es produeixen aquestes agressions protagonitzades per menors?

No sé si algú té una resposta clara, però, lògicament, no s'explica només per una única variable, sinó per una combinació de factors de risc. Som conscients que és una qüestió molt complexa, que pot tenir a veure, doncs, amb l'entorn social, familiar, socioeconòmic; en alguns casos, els agressors joves també han estat víctimes d'abusos; pot tenir relació amb l'exclusió social residencial, també amb l'urbanisme, amb el consum de drogues, amb la manca de suport psicològic a determinats perfils d'alumnat, amb la falta de maduresa o amb una manca d'hàbits digitals que no els permet distingir bé entre la realitat i el que és la ficció de les xarxes socials.

I, per tant, som conscients que no hi ha ni una única resposta ni que aquesta sigui fàcil. Però les persones expertes sí que apunten a una correlació molt important entre l'accés a la pornografia en edats primerenques i aquestes agressions, i també a la manca d'educació sexual i afectiva a casa i a les aules en un moment personal i afectiu molt transcendent.

Save the Children, en el seu informe *Desinformació sexual*, recull que l'edat mitjana de l'inici del consum habitual de pornografia és a dotze anys, tot i que cada vegada hi ha casos més primerencs; que aquest consum es va disparar a partir de la pandèmia; que un trenta per cent de nens entre vuit i dotze anys té la pornografia com a única educació sexual. I, d'altra banda, la meitat dels adolescents catalans, els nois, diuen que han imitat alguna escena vista a la pantalla a la vida real, continguts que acostumen a fomentar la violència de gènere, a atemptar contra la dignitat de les persones i especialment de les dones, que reproduïxen estereotips de gènere basats en relacions de poder i que poden arribar a normalitzar la cultura de la violació.

Però el perill, apunten els experts, no és l'accés a la pornografia per si mateix, sinó que el desig sexual s'estigui construït sobre uns fonaments irrealment violents i desiguals que són propis de la ficció. I, sobretot, que la manca d'informació d'educació sexual, tant a l'escola com a casa, no permeti contextualitzar determinats continguts que es troben a les xarxes, però amb un determinat esperit crític. O la manca d'educació emocional per prendre consciència de les pròpies emocions, per aprendre a controlar-les, a dominar-les, a reconèixer les emocions dels altres o a gestionar les relacions amb les altres persones.

I, per tant, la primera reflexió que volíem fer al Govern és si creuen que l'educació afectivosexual que s'imparteix als centres educatius és adient, si és suficient o si està prou ben enfocada. I ens agradaria que ens poguessin explicar sintèticament quins tipus d'ensenyament es donen en cada etapa educativa, des d'infantil fins a la secundària.

També saber si forma part dels currículums educatius de tots els centres o només dels que voluntàriament s'han acollit al programa de coeducació; si als docents se'ls ha ofert algun tipus de formació específica –no només a infantil i primària, també a secundària–, quan sí que es demana, per exemple, als monitors de lleure educatiu; si es donen a conèixer els protocols d'assetjament, i aquí..., pensem que no es coneixen prou i que, a més a més, són difícils d'explicar; si hi ha algun tipus de formació als

equips directius que intervenen habitualment en conflictes greus sobre victimització infantil, o si bàsicament l'educació sexual que es fa és a través de molts tallers promoguts en molts casos pels ajuntaments, que sí que són els que han fet una aposta més important per la coeducació des de fa molts anys.

Però, en tot cas, ens sembla evident que alguna o moltes coses fallen, per l'absència generalitzada d'una educació sexual i afectiva en els currículums, per un biaix que potser insisteix més en la diversitat i en el necessari respecte d'aquesta diversitat sexual, però no tant en el foment dels valors de la igualtat real, la prevenció de la violència masclista, l'eliminació d'aquests estereotips sexistes i les desigualtats que es deriven del sexisme, o en el fet de generar relacions més igualitàries, respectuoses, segures i, per tant, molt més satisfactòries i generadores de benestar que no les que s'aprenen consumint pornografia o normalitzant pràctiques sexuals de risc.

Li demano, doncs, què està fent el Govern perquè la pornografia no sigui l'única o la font principal d'informació i d'aprenentatge dels joves de la sexualitat en un moment tan important per al seu desenvolupament com a persones. I li demanem això no per traslladar al Departament d'Educació o, en tot cas, al Govern la responsabilitat en aquesta matèria, perquè és evident que l'escola no té tota la responsabilitat educadora. Les famílies són principalment..., o, en tot cas, són generadores de valors, de referents. I, per tant, no es pot delegar tota l'educació ni a les escoles ni als mestres, però sí que deuen convenir amb mi que és fonamental treballar per la coeducació des de ben petits i prevenir determinades conductes als centres educatius.

Per això pensem que l'educació afectivosexual hauria d'estar molt més present del que veiem en els currículums i en la pràctica docent habitual, adaptada, evidentment, a la maduresa, al nivell maduratiu de cada edat.

Això era una primera qüestió en la que volíem insistir, però també volem parlar dels protocols. I la veritat és que la majoria de directors de centres i altres professionals que hem consultat coincideixen en manifestar la rigidesa i la complexitat burocràtica d'aquests protocols, molt concrets però molt poc àgils; l'escassa atenció prestada i la manca de recursos orientats a la prevenció en la detecció de conductes violentes –hem parlat moltes vegades que necessitem més orientadors, més psicòlegs– o a la mediació, quan, en realitat, seria la part més important, evitar que es produeixi aquest assetjament.

Potser el més rellevant seria dir que no sempre es coneixen aquests protocols i s'apliquen, però el més greu seria que els protocols només s'activen quan ja no hi ha res a fer. I si abans la comunitat educativa d'un centre ha pogut solucionar alguna cosa, ha estat quan no s'ha activat el protocol, i això ens hauria de fer pensar.

Sí que li voldria plantejar algunes preguntes que ens agradaria que ens poguéssim contestar: si hi ha delegats de prevenció a les escoles, com marca la LOPIVI; quina funció fa inspecció; si la USAV tenia constància d'algun problema o antecedent dels menors agressors que hem comentat; si els centres educatius o els serveis territorials o inspecció, algú al Departament d'Educació té un registre de denúncies dels menors per assetjament, i l'hi preguntem perquè responsables de Mossos d'Esquadra afirmen que manquen dades específiques d'assetjament als centres, que no hi ha informació, no hi ha registre de casos sobre denúncies interposades, sobre víctimes... No n'hi ha, i, per tant, li demanem si disposa d'algun registre, el seu departament, i si aquesta informació és compartida entre Educació, Interior, Salut, Drets Socials..., com ho treballen des del Govern.

I, d'altra banda, fixant-nos en el protocol, en la seva vessant de valoració i intervenció, sí que agrairíem saber, doncs, quines mesures de protecció de l'alumnat assetjat en els casos que hem conegut recentment s'han fet. És a dir, com es protegeix una víctima de violació mantenint l'alumne agressor en una mateixa aula o a la d'un familiar; quines mesures reparadores es poden plantejar per evitar la seva revictimització, o quines mesures restauratives s'acostumen a plantejar per a l'alumnat assetjador menor de catorze anys per evitar també la seva estigmatització.

Ho diem conscients que el procediment penal, doncs, no sempre soluciona ni repara els efectes de l'assetjament, tan sols l'interromp, i, en tot cas, permet depurar responsabilitats. Però, en tot cas, entenem que és un tema molt complex, que requereix reflexió i acció per part del Govern, no només del Departament d'Educació, sinó també de Salut, de Drets Socials, d'Interior, del món municipal... I volíem saber també quin paper hi juga el Departament de Feminismes. Com que està aquí, ja ens contestarà.

Sí que volia dir-li al conseller Cambray..., no pot ser que passi de negar categòricament un cas d'assetjament –en aquest cas, escolar–, després del suïcidi d'una persona a Sallent, a culpar el centre per no haver activat un protocol; que acabi cessant el director sense aclarir la seva responsabilitat, que recordo que podria ser penal, donant per tancat un cas que ha acabat amb la mort d'una persona. Li plantejo com una autocrítica general, com a societat, no per buscar culpables, però sabem que hi ha un entorn o uns factors que condicionen i que són difícils de controlar; en tot cas, perquè el sistema educatiu i com a societat siguem més forts, si deixem d'alimentar aquest sentiment d'impunitat i posem en valor la prevenció, l'educació, la resposta ràpida davant de qualsevol tipus d'assetjament.

I, en tot cas, espero que en aquest primer torn ens pugui fer una visió panoràmica de com enfoquen aquesta problemàtica greu al seu Govern.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada... Bé, la seva pregunta era «sobre l'educació sexual i afectiva», punt, no posava «a les escoles», i entenem que era sobre l'educació sexual i afectiva i la prevenció de les violències sexuals. I, per tant, en tant que el departament responsable de les polítiques d'abordatge de la violència masclista, que és un àmbit de treball interdepartamental, li responc, perquè no totes les accions passen per l'àmbit educatiu, tot i que també n'hi han en l'àmbit educatiu.

Coincidim que la violència sexual és la forma de violència masclista més prevalent, també la més naturalitzada, la més infradenunciada. És un instrument d'intimidació constant del patriarcat i es produeix en tots els àmbits. Afecta les nenes, els nens, els adolescents, dones de totes les edats, en tots els espais, i això també vol dir que els agressors són de totes les edats, d'aquí que el tretze per cent dels agressors tinguin menys de divuit anys.

Però institucions, partits i mitjans de comunicació tenim la responsabilitat d'explicar bé les dades, d'explicar bé les causes; com també apuntava, de defugir el morbo i de respectar la intimitat de les víctimes, les seves famílies i els seus entorns per evitar revictimitzar-les i per no crear alarma social. I el que estem veient aquests dies recorda massa el tractament informatiu del cas de les noies d'Alcàsser, que va generar un imaginari de terror sexual que ha marcat diferents generacions. I, per tant, no volem que torni a passar el mateix, no volem tenir les nenes i les noies atemorides.

Posem context a les dades: el trenta-vuit per cent de les víctimes són nenes, nens i adolescents menors d'edat, però cal recordar que la major part d'aquestes agressions sexuals les cometen adults del seu entorn més proper. Per això no podem centrar les polítiques d'abordatge, fins i tot en l'àmbit de l'educació sexual i afectiva, només en l'escola.

Sabem també que aquests fets han passat a ser més explicats per nens, nenes i adolescents, perquè també han passat a ser més escoltats pels seus progenitors, per la família extensa, pel professorat, per amistats, que reaccionen i acompanyen en la cerca d'ajuda o en la denúncia. I, de manera més global, institucions, incloent-hi les judicials, policials i entitats especialitzades, coincideixen en que l'augment de les denúncies no obeeix necessàriament a un increment dels delictes contra la llibertat sexual,

sinó al fet que s'estan trencant els silencis per aquesta major consciència social i pel major acompanyament comunitari i institucional.

Dit això, no hi ha cap solució ni màgica ni ràpida per acabar amb les violències sexuals, perquè són estructurals al patriarcat. Però, evidentment, assumim la responsabilitat de liderar les actuacions necessàries per poder garantir la llibertat sexual, que passen indefectiblement per la prevenció. I ho fem desplegant tres grans instruments.

El primer instrument és l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius que ha aprovat aquest Govern, que promou un canvi de paradigma, entre d'altres qüestions, en la coeducació i, concretament, en l'educació sexual integral. I per això s'ha incorporat l'educació sexoafectiva al currículum educatiu en el marc de la coeducació a través dels respectius decrets d'ordenació de l'educació infantil i de l'educació bàsica, que inclou la primària i la secundària. Això no havia passat fins ara. Per tant, aquest és un pas imprescindible.

I per què és més necessària que mai aquesta educació sexoafectiva? Apuntava vostè les dades sobre l'accés a la pornografia, que, segons aquest estudi de Save the Children, ubica l'edat d'inici sobre els dotze anys; també que el cinquanta per cent..., gairebé la meitat dels adolescents s'han vist influenciats per la pornografia en les seves activitats sexuals o reconeixen haver imitat algunes d'aquestes escenes en la vida real. Però és que, a més, l'edat mitjana de la primera relació sexual amb penetració ha passat dels divuit anys l'any 2011 als 13,8 l'any 2021. Per tant, és més imprescindible que mai per poder treballar l'educació sexual en edats més primerenques.

I, per poder implementar l'educació afectiva sexual en l'àmbit educatiu, es comparà amb un pla de drets sexuals i reproductius en aquest àmbit. Un pla de drets sexuals i reproductius que estem elaborant conjuntament els departaments d'Educació, Igualtat i Feminismes, Salut i Drets Socials, perquè, com li deia, és un treball interdepartamental. Això no recau exclusivament en el sistema educatiu; és un plantejament molt més global, perquè volem que l'alumnat estigui connectat, doncs, a través de les llevadores i el programa Salut i Escola, amb els Assirs. Volem l'enfocament feminista en la coeducació i en tot l'abordatge de la prevenció de les violències i de la diversitat sexual i de gènere i de l'empoderament basat en el consentiment, etcètera.

Aquest treball que s'està fent en el pla de drets sexuals i reproductius estarà en marxa el proper curs escolar. I, tal com marca la UNESCO, té com a objectius afavorir la construcció d'una sexualitat positiva, igualitària, saludable; que previngui les violències; que respecti la diversitat sexual i les identitats de gènere; que previngui embarassos no desitjats i infeccions de transmissió sexual, que també són un problema greu avui en dia, i el Departament de Salut té en marxa precisament una campanya de prevenció de les ITS adreçada específicament a la gent més jove.

Però, com li deia, no només passa per l'àmbit educatiu o no només s'ha d'abordar des del sistema educatiu. El novembre passat presentàvem el model d'abordatge de les violències sexuals, que està basat en dos eixos centrals: la prevenció i la reparació, amb una norantena d'accions a desenvolupar en el període 22-25 i que té assegurat un pressupost de partida de més de 40 milions d'euros.

En l'àmbit de la reparació, doncs, hem reforçat tots els serveis, des del telèfon 900 a l'increment del personal del SIEs i a l'obertura de nous SIEs; també el personal dels SIADs, també amb més especialització en violències sexuals i en adolescència o amb serveis específics vint-i-quatre hores, com el servei d'intervenció en crisi, que estarà disponible el tercer trimestre de l'any.

També estem reforçant la coordinació de tots els circuits d'atenció perquè tinguin capacitat de donar resposta a les violències sexuals, tant les més recents com les que no són tan recents. I durant l'any 2023 farem materials específics de difusió d'aquests serveis per assegurar que arriben als joves de manera més directa.

En aquesta aposta clara per la prevenció de caràcter fonamentalment comunitari hi ha també accions específiques per a l'àmbit educatiu, com, per exemple, la incorporació de la perspectiva de gènere en el pla de convivència. Tots els centres educa-

tius hauran de disposar d'una figura de coordinació de coeducació, benestar i convivència en el nou curs.

També s'estan dotant els centres educatius de noves eines. Com saben, la USAV és un gran instrument –la unitat de suport a l'alumnat en situació de violència–, relativament recent, i s'està dotant perquè pugui tenir molt més personal, l'especialització que correspongui.

També formacions a la comunitat educativa vinculades a la Guia d'acompanyament i bon tracte a l'alumnat que verbalitza situacions de violències sexuals. I també s'elaborarà una guia d'actuació i avaluació dels centres educatius on s'hagin produït situacions de violència sexual, per poder-los acompanyar amb tot aquest treball de detecció, de prevenció, de reparació, etcètera.

Però la prevenció afecta tots els espais. Això afecta l'àmbit dels espais públics i els entorns d'oci, on estem treballant per l'actualització d'aquest protocol perquè tots els marcs estiguin alineats. També en l'àmbit de la mobilitat i el transport públic, en l'àmbit de la cultura popular, en l'àmbit esportiu –on infants i joves hi són molt presents–, o en el ja aprovat protocol guia d'àmbit universitari que presentàvem fa uns dies.

Altres accions de prevenció que impacten directament sobre infants i adolescents que inclou aquest model: creació de contingut sobre educació afectivosexual en espais audiovisuals, infantils i juvenils, perquè els mitjans de comunicació i la televisió segueixen sent espais o agents de socialització també molt importants; o la promoció de continguts digitals fets per joves perquè puguin generar a les xarxes, amb el seu propi llenguatge, un discurs en favor de la igualtat que contraresti la «manosfera».

I, en tercer lloc, l'estratègia nacional de prevenció de les violències masclistes, que presentarem abans de l'estiu, amb una perspectiva de prevenció continuada i articulada, amb programes específics dels diferents àmbits, actualitzant els diferents protocols, i on es treballarà també de manera molt estreta amb els ens locals per millorar els models de punts liles, per promoure l'urbanisme feminista, per crear xarxes veïnals compromeses amb l'erradicació de les violències sexuals.

O formació en prevenció, detecció i primera atenció en centres oberts al públic, com serien centres comercials, centres cívics... És a dir, preparar tot el país per poder fer aquesta detecció, aquesta reacció ràpida, però sobretot la prevenció. Aquí és on hem de posar el focus dels protocols. Els hem entès com un mecanisme de denúncia o d'actuació quan un fet ha passat, i el focus l'estem capgirant cap a la prevenció.

També inclourà, l'estratègia nacional de prevenció, un pla de masculinitats anti-masclistes i igualitàries. I aquí hi volem implicar també les famílies. I, evidentment, estem interpellant els homes, perquè necessitem fomentar grups d'homes antimasclistes, perquè necessitem referents adults conscienciats, accions coeducatives també sobre masculinitats positives, serveis d'atenció a homes que tinguin també una versió de consultori *online* per a nois joves. I, de fet, també que qualsevol de les campanyes que es realitzin tingui una declinació específica per a la gent jove, com vam poder veure en el cas del 25-N passat, una campanya centrada en el consentiment i on alguna de les escenes de la campanya estaven molt pensades..., en públic jove en els espais d'oci més habituals.

En la rèplica n'hi puc donar altres detalls.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; moltes gràcies, consellera, per la seua resposta, molt integral. Jo seguiré insistint potser més en el que afecta el Departament d'Educació, però, en tot cas, li agraeixo la resposta que ha donat.

Ha parlat de l'educació afectivosexual com si s'hagués incorporat en tots els currículums educatius –per tant, he entès que en tots els centres i en tot l'alumnat de

totes les etapes educatives—, però no m'ha contestat sobre la formació, sobre quina formació s'ha donat a tots els docents, perquè ens consta que no hi és, aquesta formació; quina formació específica hi ha a les direccions davant d'aquests casos de conflictes cada cop més greus que es viuen als centres. I, per tant, això és una qüestió que sí que m'agradaria que pogués contestar.

I, a banda de la part, diguem-ne, de continguts, que és molt important i és el motiu principal d'aquesta interpellació, pensem en què més es pot fer en els centres per prevenir. És a dir, hem parlat moltes vegades de la manca d'orientadors, de la manca de psicòlegs, de quins altres professionals..., de més tutories a la secundària, per exemple, que hi ha molt poques hores de tutoria individualitzada per als alumnes. I, per tant, això és un tema també rellevant.

No m'ha contestat sobre la USAV, no? La USAV..., tenia constància d'algun d'aquests agressors que han estat implicats en aquests casos? Estaven detectats? Estaven en alguna dada compartida pel departament?

I, sobretot, quina valoració fa dels protocols. Jo li parlava de la rigidesa i que la majoria de direccions diuen, senzillament, que no els apliquen perquè, un cop els apliquen, no hi ha manera de fer re; en tot cas, és el final del problema. I, per tant, quina valoració fa d'aquests protocols? I, en tot cas, aquests casos que hem conegut, com s'estan treballant a nivell de govern; de manera interdepartamental, però de quina manera, no?

Però, en tot cas, hem parlat molt d'escola en el primer torn i també m'agradaria parlar una mica de famílies. I pensem que aquí el Departament d'Educació segurament podria fer alguna cosa més per reforçar la formació o les eines que es donen a les famílies, per exemple, a través de les AFAs. L'escola de famílies fa temps que s'ha abandonat, quan, en canvi, és fonamental per donar eines també a mares i pares per acompanyar l'educació dels seus fills, per promoure l'èxit educatiu, però també el seu benestar emocional. I, per tant, sí que voldríem saber si hi ha alguna cosa per part del Departament d'Educació en aquesta matèria.

I també pensem que s'hauria de reflexionar sobre l'escassa formació per fer un ús responsable de les tecnologies en les relacions, la informació i la comunicació d'una manera segura i ètica. I, per tant, mentre es resol el debat sobre si els mòbils poden generar més assetjament o poden ser culpables d'alguna cosa, o si prohibir els dispositius electrònics no és la solució —que això ho apunten moltes altres universitats—..., mentre es resol aquest dubte, cal fomentar els hàbits digitals bons perquè siguin conscients que avui dia l'impacte de qualsevol agressió i l'afectació de les víctimes és enorme, perquè hi ha una major difusió, un major abast, més hores d'exposició i, per tant, fan més vulnerables les víctimes. Fins i tot molts menors en les seves declaracions diuen: «Jo només vaig reenviar aquest vídeo.» En moltes declaracions diuen això. Doncs sí, calen polítiques clares d'ús dels dispositius en funció de l'entorn i també del moment.

Una altra qüestió que podríem comentar seria la manca de controls d'edat efectius a internet per accedir a determinats continguts, de controls parentals. O la manca de comunicació real a casa, una certa falta de relats respectuosos i naturals sobre la sexualitat, des d'enfocaments igualitaris, sense rols sexistes, per promoure relacions sexuals sanes i segures.

En definitiva, em sembla que tots, com a societat, tenim molta feina, però vostès, com a govern, doncs, encara en tenen més, perquè han d'actuar. I esperem que el seu Govern no només faci un diagnòstic acurat del que succeeix, del que falla —i hi ha moltes coses que fallen—..., que valori també la necessitat de més recursos de prevenció i d'acompanyament a l'alumnat i a les famílies, i, per tant, no es limiti només a depurar responsabilitats, que s'ha de fer, sinó que busquin i treballin solucions i espais compartits entre diferents serveis: els educatius, els de salut, els de benestar, els ajuntaments... —vostè en parlava, jo hi afegiria mossos o policies locals, per exemple—, i que posin tots els recursos públics al seu abast per conscienciar, per educar,

per prevenir i aturar aquest increment alarmant de violència sexual i assetjament entre menors.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Clar, quan parlem d'educació afectivosexual, podem mirar altres llocs, eh?, també. El Govern espanyol porta nou lleis d'educació, i fins a la novena no s'ha pres de forma seriosa la incorporació al currículum de la coeducació i l'educació sexual. És el que hi ha. Podem reconèixer-ho, no passa res; és un fet objectiu. De la mateixa manera que nosaltres també reconeixem que calia treballar molt més l'educació afectivosexual, i per això s'incorpora en els decrets tant d'infantil com de l'educació bàsica.

Això implica que s'està treballant el desplegament concret en cadascuna de les etapes amb els materials corresponents perquè pugui implementar-se a partir del curs 23-24. Això s'acompanyarà de la formació corresponent per al professorat, per a tutors, tutores, per poder..., perquè sigui efectiu. És a dir, la coeducació, tal com s'està redissenyant, conjuntament amb el Departament d'Educació, té diferents eixos: el projecte educatiu del centre, el currículum, la prevenció de les violències i el pla de drets sexuals i reproductius, que, evidentment, té connexions importants perquè també fa de prevenció de les violències, però va molt més enllà, perquè també inclou des de l'educació menstrual, trencar també estigmes i prejudicis amb relació a la diversitat sexual i de gènere, els estereotips... Són diferents qüestions, però les branques, els eixos estan clarament definits, i s'estan treballant els materials concrets, les guies concretes de suport per poder fer-ne la implementació.

Amb relació a la USAV, com li deia, s'està reforçant no només a nivell de pressupost, sinó també a nivell de personal. S'estan també actualitzant els protocols. També cal dir que, com tot, eh?, els protocols tenen una implementació relativament recent, sigui en l'àmbit educatiu, sigui en l'àmbit universitari. No, no fa tant de temps. I hi ha centres que ho tenen molt més apamat, diguéssim, molt més treballat, i altres centres que necessiten un major acompanyament. Doncs aquí també s'hi estan abocant els recursos per poder fer aquest acompanyament.

Però sí que..., deixi'm que li digui una cosa, i és igual que sigui la USAV que sigui un altre servei. Quan ens pregunten informació concreta d'un cas..., és que estem obligats a protegir la intimitat de les persones, no podem anar comentant els casos concrets. Les dades es poden donar en agregat, però sobre un cas concret i els tipus de serveis o d'atenció que ha rebut una víctima..., no es pot donar aquesta informació per protegir precisament la seva intimitat.

Hi ha un element molt important que té a veure també amb la formació i acompanyament a les famílies en educació sexual. I això també es treballarà, perquè l'escola no és l'únic espai, no és l'únic agent socialitzador; són les famílies, són els mitjans de comunicació... Per això des de tots i cadascun d'aquests espais hem de poder transformar aquests imaginaris, hem de poder proporcionar informació de qualitat, hem de poder acompanyar les famílies perquè sàpiguin acompanyar per també trencar els tabús, també per saber a quina edat començar... Segurament, el *fondo sur* està ara mateix alarmadíssim, però amb les dades de l'inici de relacions sexuals..., i és una mitjana: si són 13,8 anys, vol dir que als onze i als dotze anys tenim nens i nenes que estan iniciant-se en relacions sexuals amb penetració.

I, per tant, vol dir que els hi hem de poder proporcionar tota la informació. I hem de poder parlar de què implica aquest porno al qual estan tenint accés sense filtres i que està produint uns imaginaris que no són els de la realitat de les relacions sexuals basades en el consentiment, en el respecte, etcètera.

Com apuntava vostè –i ho ha remarcat moltíssim–, és que és interdepartamental, aquest abordatge, i també és intersectorial. I en això hi estem treballant amb totes

aquestes estratègies, que són de país: tant l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius i el model d'abordatge de les violències sexuals com l'estratègia nacional de prevenció són eines de país que busquen precisament que hi hagi tots els actors, tant actors públics, de l'àmbit institucional, com també que hi pugui haver comerços, hi pugui haver xarxes veïnals, hi pugui haver els centres esportius. És a dir, que des de tots i cadascun dels espais es treballi de manera coordinada, que els protocols treballin amb els mateixos estàndards.

I vostè ha dit: «El Departament d'Interior també.» És que, evidentment, no?..., o sigui, el Departament d'Interior està tant en l'estratègia nacional com en el model d'abordatge com en l'estratègia de prevenció. De fet, hi estem el cent per cent dels departaments, en cadascuna de les tres estratègies. Aquest és l'abordatge de país.

Però, hi insisteixo, no acabarem amb les violències sexuals si no enderroquem el patriarcat. Per tant, les polítiques de canvi cultural i d'aposta per les polítiques d'igualtat han de ser fermes.

La vicepresidenta segona

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre els compromisos amb l'antifeixisme i l'antiracisme

300-00307/13

Té la paraula, per a la seva exposició, la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Avui és 21 de març i és el Dia Internacional contra la Discriminació Racial. I justament, en el marc d'aquesta commemoració i reivindicació, dissabte passat sortíem als carrers a la Marxa per la Solidaritat convocada per Unitat contra el Feixisme i el Racisme.

Defensàvem i defensem, des dels carrers, des de les institucions, el nostre compromís antifeixista i també per combatre el racisme en totes les seves formes: islamofòbia, antisemitisme, antigitanisme... Vam sortir als carrers i defensem i seguim defensant des de tot arreu que diem «no» als discursos de l'odi que fomenta l'extrema dreta, aquests discursos de la demagògia, aquests discursos homòfobs, racistes, masclistes, que volen carregar-se la cohesió social del nostre país.

I, mentre avui veiem com al Congrés dels Diputats un partit d'extrema dreta vol capitalitzar el debat polític i normalitzar-se com un actor més a través d'una moció de censura, aquí, consellera, al Parlament de Catalunya li fem una interpellació per refermar aquest compromís, aquest compromís amb l'antifeixisme i aquest compromís amb l'antiracisme.

I és que de motius no en falten, ni un. De fet, vivim una onada reaccionària pel que fa als drets fonamentals; l'altre dia, amb la pregunta també en podríem parlar. L'extrema dreta no és una simple definició en un eix de coordenades, sinó que és un perill per a tothom, ja que els seus postulats amenacen les dones i les persones LGTBI..., en definitiva, els drets democràtics en general. És una de les principals amenaces que tenim com a societat, perquè posa en perill la cohesió social i la convivència.

Certament, aquest no és un fenomen local, que només passi aquí, que només passi a Catalunya. De fet, no hi ha cap país europeu que s'hagi escapat d'aquest auge de l'extrema dreta i del seu populisme i d'aquesta acció reaccionària contra les conquestes socials i els drets. La diferència més gran, però, entre uns i altres països és com els governs, és com les institucions, és com els partits, especialment els partits de dretes i de centredreta, es posicionen davant d'aquesta extrema dreta.

De fet, si comparem els països que han estat bressol del feixisme en el passat, veiem les diferències en com s'ha tractat el seu record i la seva herència, d'aquest feixisme. Si d'una banda trobem com Alemanya és un país que ha treballat, doncs, la memòria històrica i la dreta d'aquell país no ha triat barrejar-se amb l'extrema dreta i, de fet, han fet bandera d'aquest distanciament, per contra, veiem com l'Estat espanyol o Itàlia no han passat comptes amb els anteriors règims, i dreta i extrema dreta es barregen, han pactat i han assumit els postulats més reaccionaris, radicals i populistes, normalitzant allò que no hauria de ser normal.

Avui en dia el que trobem és com el discurs de l'extrema dreta juga amb les necessitats i amb les preocupacions de la ciutadania i pretén fomentar violència tant de manera directa, assenyalant el vulnerable com a culpable dels malestars socials, com també amb mecanismes potser més sibillins que tenen un únic objectiu, avantposar els interessos individuals per sobre dels interessos col·lectius. Perquè a l'extrema dreta li és ben bé igual –de fet, li és igual del tot– tenir un sistema de salut universal o gratuït, o disposar d'una millor educació o garantir els drets socials de les persones, perquè el que vol és mantenir el privilegi etnocentrista sota qualsevol concepte, i fer-ho a través d'una dominació sobre els col·lectius més vulnerables.

Si a la física hi ha aquella màxima que diu que l'energia no es crea ni es destrueix, només es transforma, ara veiem també com el feixisme, amb tots els seus cognoms, també s'adapta als nostres temps, als nous formats; a través de les eines més actuals, sap transformar-se i sobreviure amb les idees de sempre. L'extrema dreta, veiem com ha sabut adaptar el llenguatge simplista a les xarxes socials, arribant a un públic jove i molt generalitzat; com ha sabut, com sap vendre com a rebel o anticasta allò que és feixisme pur, el de sempre, en tant que el que fa és defensar unes idees contràries a la democràcia i als drets humans, als drets fonamentals.

I no només això: ha sabut generar i ha generat un caldo de cultiu perfecte per créixer. I ho ha fet anant en contra del feminisme, en contra de les persones migrades i en contra de l'independentisme, com si el problema no fos el masclisme i el sistema patriarcal, les desigualtats i la manca d'oportunitats o la negació de la democràcia i la repressió.

I el que està clar és que és impossible que es percebi l'extrema dreta com una amenaça si la resta d'actors, ja siguin altres partits polítics, ja siguin els mitjans de comunicació en general, els tracten com una força més, una força democràtica més. I, per tant, això també ho volem denunciar des d'aquí: una força democràtica més, només pel simple fet que es presenten a unes eleccions...

Aquesta situació que hem volgut contextualitzar ens posa deures a tots i a totes. Sabem que el millor antídote contra l'extrema dreta és fer polítiques valentes, polítiques valentes i polítiques ambicioses i decidides des dels governs, que vagin a l'arrel dels problemes. Polítiques útils, aquest és el principal antídote. De fet, com fa el Govern de Catalunya, el Govern que vostè avui aquí representa des del seu departament, així com també a nivell transversal, posar les bases per frenar els discursos d'odi i les idees de l'extrema dreta.

De fet, si el que veiem o el que passa és just el contrari, que les esquerres, quan poden governar, s'acomplexen i quan manen no compleixen els seus programes, el que estan fent és abonar el camí de les dretes i de les extremes dretes. En el cas de l'Estat espanyol, per exemple, en trobem un exemple. Hi ha lleis que són murs, però no són murs antifeixistes, malauradament, sinó que són murs legals que el que fan és impedir treballar per millorar la vida de les persones, per garantir drets, per combatre desigualtats i, per tant, també per combatre aquesta violència racista que afecta aquestes persones, moltes de les quals són dones migrades.

Estem parlant de la llei d'estrangeria, que ni el Gobierno de l'Estat, ni el PSOE ni el PSC han volgut tocar. Des d'Esquerra Republicana, ja fa uns mesos donàvem suport a la ILP per a la regularització de les persones migrades, perquè volem ciuta-

dans i ciutadanes amb tots els drets, no persones de segona. I això és el que està passant, el que s'està generant per culpa d'aquesta normativa.

Però aquí *el Gobierno más progresista* de la història també falla. És antídote fer polítiques valentes i decidides que vagin a donar resposta... És antídote també la mobilització, com vàiem dissabte passat als carrers, la conscienciació social i la xarxa de moviments que treballen pro drets.

Una altra recepta passa per desmuntar tots els seus discursos, respondre i desmuntar amb dades falses les *fake news* de l'extrema dreta. Ens parlen molt, per exemple, de qüestions pro vida, quan en realitat el que vol dir això és retirar els drets reproductius de les dones. És això, però, en canvi, ho maquillen d'una altra manera. I ho fan aquells que aquí al Parlament, com VOX, no han firmat la declaració de compromís de tolerància zero davant la discriminació i l'assetjament, per posar-ne un exemple.

Sabem també com hem d'actuar. Sabem que no podem normalitzar la seva presència en les cambres parlamentàries. De fet, aquí al Parlament vam fer un pacte antifeixista a l'inici de la legislatura, amb un decàleg, amb uns compromisos que creiem que són exemple de com parar els peus des de les mateixes regles democràtiques a unes idees que van contra tots i totes, perquè no puguin marcar l'agenda, perquè no puguin formar part de la presa de decisions.

I, per tant, emplaço la resta de diputats i diputades a continuar garantint des d'aquesta cambra aquests drets, els drets de tots i totes des d'aquesta cambra. I que no en deixem passar ni una en els discursos d'odi fets des d'aquesta mateixa cambra, que, malauradament, encara hem de sentir, o des d'aquest mateix faristol.

Una altra acció que podem fer, deures d'aquests que ens hem de posar i que hem d'anar desenvolupant: hem d'evitar que puguin ser determinants..., aquestes forces de l'extrema dreta que representen tot allò pel qual lluitem en contra, doncs, hem també d'evitar que puguin ser determinants en qualsevol configuració de qualsevol govern. I això també vol dir a nivell local.

Amb relació a això, consellera, la setmana passada, i de forma proactiva i constructiva, des d'Esquerra Republicana vam presentar un compromís antifeixista per la bona convivència als municipis, que volem que des de cada vila, des de cada ciutat del nostre país, es faci extensiu a la resta de formacions polítiques democràtiques. Un compromís sobre principis bàsics, com, per exemple, treballar els discursos d'inclusió, treballar perquè la campanya electoral de les municipals que ara vindrà sigui un espai lliure de qualsevol mena de discriminació o assetjament per raó d'origen o qualsevol altra.

Quantes vegades encara hem vist grups municipals que s'afegien a atiar l'odi amb el diferent, que se sumaven a la demagògia o amb el populisme, que es posicionaven en contra d'equipaments perquè han d'acollir joves menors no acompanyats o contra equipaments que han de proporcionar vida digna, espai digne a persones temporeres? Quantes vegades hem vist com es justificaven discursos, implícitament o explícitament, de «primer els de casa»?

I no sempre això ha sortit només de les files de l'extrema dreta. Per tant, comprar els seus marcs mentals és contribuir a que calin unes idees que justament, des de la responsabilitat que ostentem tots els que tenim responsabilitats públiques, hem de combatre.

Aquest compromís municipal, a banda de tot això, de tots aquests principis, també ha de recollir el compromís de que cap força democràtica accepti els valors, accepti els vots dels que promouen discursos feixistes per guanyar l'alcaldia. La ciutadania té dret a saber qui flirteja o voldrà aconseguir el poder a canvi de trepitjar drets o principis. Ja els hi dic que nosaltres, no; des d'Esquerra Republicana, no. Mai ens alinearem amb l'extrema dreta o la dreta més extrema; al contrari, ens hi trobaran de cara, com hem fet tota la nostra història.

Els emplacem també, el Govern, que puguin treballar en un acord de país perquè en els debats, en la campanya, en totes aquelles discussions, es prengui com a

principi la responsabilitat i evitin l'odi i les discriminacions. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, vicepresidenta; no faré rèplica.

Només emplaçar la consellera..., saber, compartir que tenim, doncs, una sèrie de deures, una sèrie també d'antídots, de maneres de treballar, també en l'àmbit del sistema judicial, on s'interpreten els delictes d'odi al revés, creant impunitat per als que els cometem i, en canvi, desprotegint les víctimes, o en l'àmbit comunicatiu.

Davant de tot això, i sabent que justament el Govern hi està treballant per fer de Catalunya aquest país d'acollida inclusiu per a tots i totes, aquest país divers i orgullós de la seva gent, aquest país que vol ser un sol poble, un país d'oportunitats, voldríem, doncs, que ens expliqués quines accions estan duent a terme des del Govern justament per lluitar contra el racisme i contra el feixisme. Davant de les amenaces, sens dubte, més drets.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, efectivament, des del Govern de Catalunya ho tenim molt clar: les polítiques antiracistes, d'igualtat de tracte i no-discriminació són el millor escut antifeixista per al país. Només hi ha una resposta possible davant un model de societat basat en la desigualtat, en la jerarquia, en l'accés als drets, sostinguda amb la violència contra la dissidència, com el que planteja el feixisme; aquest feixisme, com deia, que no ha marxat mai, però que ara té més tribunes mediàtiques i polítiques per intoxicar amb notícies falses i per escampar els seus discursos d'odi a la diferència, ja sigui misogínia, transfòbia, però, especialment, racisme i xenofòbia.

El «No passaran» avui vol dir més drets i més justícia social per generar un sentit de pertinença compartit i per garantir una vida digna a totes les persones del nostre país, vinguin d'on vinguin, sigui quin sigui el seu color de pell, tinguin la religió que tinguin, l'edat, les capacitats o la identitat de gènere que tinguin.

I com hi estem treballant des del Govern del país? Doncs, en primer lloc, desplegant les eines de què s'ha dotat el país, i, concretament, aquest Parlament, amb la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació, a través de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació. Hem dut a terme nombroses presentacions arreu del país amb entitats i ciutadania i hem editat la llei en lectura fàcil per tal que tothom se la senti seva, perquè els drets puguin arribar a ser palpables, tangibles i defensables, per tant, per tothom.

Estem formant el personal de les administracions públiques, tant de la Generalitat com d'ens locals, diputacions..., perquè siguin conscients dels deures que tenen com a servidors i servidores en compliment de la Llei 19/20, i ja s'han format més de dues mil persones.

Estem establint circuits de coordinació entre els diferents serveis d'atenció a la ciutadania de la Generalitat per garantir a la ciutadania una finestra única en la interposició de denúncies, per evitar aquest anar d'un lloc a l'altre fins a encertar a on tocava posar-ho. Això serà feina de les administracions.

També estem creant circuits comuns, protocols i convenis amb altres administracions, com és el cas de la Fiscalia de Delictes d'Odi, o federacions esportives, també per facilitar aquesta intercomunicació institucional que garanteixi, no?, agilitzi els tràmits de la ciutadania.

I també estem incorporant el principi d'igualtat de tracte i no-discriminació a les modificacions normatives que impulsa el Govern, ja sigui en matèria de funció pública, en matèria de consum o de currículums educatius o en el temari, per exemple, de les convocatòries dels cossos de seguretat i d'emergències.

D'altra banda, amb l'acord marc de finançament de les polítiques d'igualtat i feminismes als ens locals, estem reforçant els serveis de primera acollida i de polítiques migratòries d'àmbit municipal i comarcal. I amb els pressupostos de 2023 hi destinarem més d'11 milions –això és un increment del cent per cent respecte a l'any 2021–, que ens permetrà posar en marxa un nou model d'acollida integral centrat en la persona, ajustat a les trajectòries vitals, que incorpori la perspectiva antiracista i amb més capacitat de fer actuació o acció comunitària, i que estigui enxarxat amb la resta de serveis del territori.

També estem duent a terme una estratègia d'assessorament, formació i sensibilització sobre el dret i l'obligació d'empadronar, dirigida tant a la població en general com a les entitats que treballen per la igualtat i la cohesió social, i, molt especialment, al personal tècnic dels ajuntaments, així com als càrrecs electes i als secretaris i secretàries municipals.

I, davant les condicions draconianes per accedir als permisos de treball i residència que provoca la llei d'estrangeria espanyola, com vostè apuntava, el Govern ha reforçat la convocatòria Acol per a la inserció laboral de persones migrades i refugiades, que pretén, precisament, combatre la irregularitat administrativa que provoca aquesta llei, i ho fem treballant conjuntament amb els ens locals, així com amb entitats sense ànim de lucre. I aquest any seguirem reforçant aquesta convocatòria amb una atenció especial al treball de cures, on també s'hi produeix moltíssima irregularitat administrativa i, per consegüent, explotació laboral de moltíssimes dones.

En segon lloc, estem generant noves eines d'actuació, i una de les més rellevants és l'elaboració de l'avantprojecte de llei contra el racisme en totes les seves formes, sigui l'antigitanisme, la islamofòbia, la xenofòbia, i en totes les seves expressions: la social, l'estructural o la institucional.

S'ha partit d'un procés de participació horitzontal, descentralitzat, on s'han recollit les aportacions de més de quatre-centes persones i col·lectius. I ha estat un espai d'escolta i, en cert sentit, també de reparació per a moltes persones afectades pel racisme, perquè per primera vegada des de la institució es reconeixia l'existència del racisme, i, específicament, també el racisme institucional, que és responsabilitat de les administracions.

Estem elaborant un pla contra el racisme seguint el pla d'acció contra el racisme de la Unió Europea 2020-2025. Hem començat ja a formar també en matèria d'antiracisme unes mil persones de l'Administració pública, que és un treball..., és un *work in progress*, seguint..., no? Cada trimestre anem avançant en el nombre de gent al que arribem.

I estem avançant també en l'elaboració del pla d'igualtat de tracte i no-discriminació, que emana de la Llei 19/2020 i que té un caràcter quadriennal. Un dels objectius del pla, precisament, és la recollida de dades, que és imprescindible per dissenyar polítiques públiques efectives i veure com avancem en aquest àmbit. Durant el 22 hem dissenyat una macroenquesta sobre discriminacions, que serà una de les principals fonts de la diagnosi del pla, amb especial atenció a la discriminació ètnicoracial. Tindrà una mostra d'unes vuit mil persones que permetrà copsar tant les actituds latents que provoquen les discriminacions –què les està sostenint, amb quines normes, amb quins prejudicis se sostenen les discriminacions– com els efectes de les mateixes en les persones que les pateixen. I, per complementar les dades de l'enquesta, durant el 22 hem realitzat també quinze grups de discussió arreu del territori.

També hem treballat amb l'Idescat la inclusió de variables ètnicoracials en el programa anual d'actuació estadística 2023. Per tant, per primera vegada estarem recollint variables sobre l'experiència migratòria, els processos d'adquisició de la ciutadania, les vivències de discriminació, entre d'altres variables. I destacar també que en els pressupostos del 23 incrementem els recursos per a la recollida de

dades, que ens permetrà nodrir l'Observatori contra la Discriminació, que preveia també la llei, incloent-hi aquelles dades que produeixi la càtedra sobre el racisme, de nova creació.

En tercer lloc, hem reforçat el suport a entitats defensores dels drets humans, perquè, com vostè apuntava, els grups fonamentalistes, els grups feixistes o els grups polítics d'extrema dreta estan atacant, de diferents formes..., o estan assetjant entitats i persones defensores de drets humans. I en aquest pla de suport que aprovàvem a finals de l'any passat, i que ha estat recollit com a política innovadora pel Comitè sobre Igualtat i No-Discriminació del Consell d'Europa, hi incloem mesures com mecanismes d'atenció, denúncia i reparació davant aquests casos de discriminació, atacs o assetjament, incloent-hi un assessorament jurídic gratuït que està en marxa des del mes de gener, perquè es pugui fer una valoració inicial de quin recorregut, sigui penal o administratiu, pot tenir aquesta situació viscuda. També jornades formatives sobre autodefensa digital o sobre com recollir les proves d'un atac digital perquè siguin vàlides en una denúncia.

I donar suport a les entitats defensores dels drets humans també passa per garantir la sostenibilitat dels seus projectes. I en la línia de subvencions del Departament d'Igualtat i Feminismes a projectes per la igualtat de tracte i la no-discriminació partíem d'un pressupost inicial de 95.000 euros, que era una línia nova que s'obria per primera vegada, i davant el volum de projectes innovadors presentats vam augmentar la partida fins als 500.000 euros, que ens ha permès finançar cinquanta-sis projectes. I la línia de drets humans ha comptat amb un pressupost de 225.000 euros i hi hem finançat disset projectes.

Finalment, cal ser conscients que la lluita contra el racisme i el feixisme, com apuntava, diputada, interpel·la totes les forces democràtiques i tots els nivells de govern. I aquí coincidim que l'Estat espanyol ha de fer els deures que no ha fet fins ara per combatre el feixisme i el racisme. I això implica, doncs, deixar de fer concessions a la dreta reaccionària, com s'ha vist amb la llei mordassa, que, a més de no prohibir les bales de goma, manté les devolucions en calent a les fronteres, malgrat que ha estat considerada una pràctica illegal pel Tribunal Europeu de Drets Humans o pel Defensor del Pueblo, en el seu informe sobre la tragèdia recent de Melilla.

La llei d'estrangeria espanyola també és un clar exemple de racisme institucional, per provocar aquestes irregularitats administratives massives; per facilitar, per tant, l'explotació laboral, la vulneració de drets que es produeix en els centres d'internament d'estrangers, les ordres d'expulsió sense possibilitat de defensa...

I, pel que fa a les forces polítiques democràtiques, doncs, sí, cal emfatitzar que totes tenim la responsabilitat, tenim el deure de confrontar el discurs xenòfob de l'extrema dreta. I per aquest motiu instem tots els grups parlamentaris de tradició democràtica a signar, tal com es va fer l'any 2019, un acord per garantir una campanya electoral lliure de discursos racistes i estigmatitzadors de les persones migrades. Els farem arribar, en breu, el text de l'acord. Com dic, recull aquest esperit que ja s'havia consensuat l'any 2019. I esperem poder tornar a sumar el màxim consens possible al voltant d'aquesta campanya electoral respectuosa i, al final, democràtica i antifeixista, com vostè apuntava.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Donat que no hi ha torn de rèplica, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i dotze minuts.